

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập

(Môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

Số 85

10 Ờ

TUẦN LỄ TỪ 30.10 ĐẾN 6.11.1969

CHỦ TIỆM kiêm ĐẦU BẾP : MINH VỜ

CỬA TIỆM 54 VÕ TÁNH ỜNG NỜI 24.901 - 93.801

CHÍNH SÁCH NHÀ NƯỚC

Tặng thầu giảm chi

CHÍNH SÁCH BA TÀU

Cũng bồi thầu giảm chi

24/10

Wason
DS 531
C74++

24/10

Nghĩ thật
chín chắn

Con Ong

«Cú đờ phứt» kinh tế chưa hết làm dân VN bàng hoàng, tê tái. Nhưng không thề a dua với mấy anh dân biểu vô trách nhiệm, mấy anh nghị sĩ mị dân, quy tội chánh phủ một cách xác xược và đánh đấm hai ông Nguyễn bích Huệ, Phạm kim Ngọc những đòn «đuôi gà về chuông». Tôi đã đọc những bài của các ông báo Con Ong. Đang cơn tức giận, các ông ấy vung bút loạn lên vì thấy quả là bị... móc túi! Và tôi

không đồng ý cái cơn tức giận ấy. Nhưng ở Con Ong, mỗi ông thợ viết là một... đức vua. Biết làm sao bây giờ? Cả làng báo chống tăng thuế, mình không chống nó cũng... kỳ cục. Nên đành để các ông ấy chống. Riêng tôi, tôi không chống.

Dân thành phố, nhất là những dân bất khả xâm phạm để nổi giận lắm. Họ không chịu suy nghĩ kỹ một hoàn cảnh nào đó khiến chánh phủ phải đau lòng mà làm mất nhân tâm. Mất

nhân tâm để cứu nước, như Tổng thống đã nói. Người ta rêu rao một triệu người sẽ chết vì tăng thuế. Đừng lo, sẽ không có ai chết cả. Bởi rằng hàng triệu đồng bào nông thôn khắc khổ tới cái mức khốn nạn hơn ngàn lần đồng bào thành phố từ 10 năm nay, vẫn sống. Sống trông chờ hy vọng. Dân quê không ờn ào, không thích xuống đường và cũng không cần ai ờn ào tranh đấu cho họ.

Không một chánh phủ nào muốn đời sống kinh tế xáo trộn cả. Chẳng qua vì cái kẹt mà thôi. Thề kẹt ấy nếu toàn dân hiểu được, sẽ thương chánh phủ ra rít. Vậy công việc đá kích vô trách nhiệm xin hãy dẹp đi. Mà nên bắt tay với chánh phủ để ổn định tình hình xáo trộn. Đó mới gọi là cứu nước. Và, cũng đừng ngờ ngằn đòi đuôi hai ông Tổng trưởng Kinh Tài về vườn. Hai ông ấy chỉ thi hành chính sách của chánh phủ.

CORNELL UNIVERSITY LIBRARY
FEB 9 1970

NHỮNG CHƯƠNG NGẠI VẬT

Vào khoảng gần nửa thế kỷ trước đây, khi nước Phú Lăng xa nhập cảng những tiện nghi của nền văn minh Âu Tây vào Lạc Long Quốc, thì Giao chỉ dân chúng ta mới được nhìn những loại xe như Juvaquatre, Celtaquatre, Citroen thùng vuông, đã trầm trở khen hết mình, những chiếc xe tiêu biểu cho nền văn minh thực dân hồi đó bề ngang rộng chẳng quá một sải tay, và dài thì cũng chẳng hơn gì cái xe thô mộc của bà con Giao chỉ ta bây giờ.

Có lẽ tiên liệu là nền văn minh cơ khí của nước Đại Pháp bấy giờ dù có một mai biến thiên nhanh chóng mây đi nữa, thì một thế kỷ sau, họ hàng hàng học Nã Phá Luân cũng chỉ sản xuất ra những xe lớn hơn các loại xe trên đây một chút một chút là cùng, và có lẽ thực dân còn tiên liệu cả tới việc độc quyền viện trợ cho dân Giao Chỉ ta một nền đô hộ vĩnh viễn, cho nên nước Đại Pháp thân yêu của chúng ta hồi đó mới gửi những kỹ sư cầu cống mà văn bằng và tuổi tác ngang với cụ Cố Alexandre de Rhodés để sang làm đường xá cho dân ta xài.

Ấy cũng bởi cái sự tình là cái xe hồi đó nó lớn tới cỡ vậy thôi, nên quan công chánh, tục gọi là quan lục lộ bấy giờ chỉ làm đường rộng cỡ bề dài của một chiếc xe lớn của chú Sam bí giờ. rộng vừa đủ cỡ để một anh cơ số 203 và một chị Tư mã 4.C.V. đi ngược nhau có thể giờ tay ra giao hoan giữa lộ, hay "sào khô" nhau công khai như là tây đầm văn biểu diễn.

Nhưng rồi cái sự phải đến nó đã đến, và họ hàng, thực dân khấn gói quà mướn về quê, bỏ lại sự nghiệp cơ đồ cho quý anh kỹ sư Giao Chỉ lo về o bế mấy con lộ của nước Đại Pháp lại quá.

Dân ta vốn tính khiêm nhượng, các kỹ sư ta lại cũng sọt ti một lò huấn luyện theo sách vở công thức quan tây truyền thụ lại thế cho nên có sao xài vậy. Kích thước đường xá ta đã không tăng kịp theo đà kích thước của các loại xe quốc tế nhập cảng vào xứ thì chớ, đôi khi lại còn biến thiên theo tỷ lệ nghịch với xe, vì những vụ hiếp dâm công lộ một cách công khai của dân chúng xây cất choán ra đường.

Những năm sau này, bà con cô bác đã từng nhiều phen bị rồ ti giữa lộ vì nạn kẹt xe, chờ hàng giờ để chỉ nhích được từng thước một bà con ta mới được chiêm ngưỡng những chiếc xe của con cháu nhà chú SAM đem sang đủ loại đủ cỡ nó dài như một toa hỏa xa, nó rộng như chiến hạm, chắn gần hết bề ngang mặt lộ.

Cũng vì vậy mà các kỹ sư đường xá giao chỉ ta đã có công ăn việc làm, thay vì ngồi gãi háng, quý vị trí thức kiều lộ đã sử dụng đến tài ba hấp thụ được của nền văn minh Phú Lăng xa để đem ra cắt vá, hấp ủi nới rộng sửa cong, uốn thẳng lại các con đường trong đó thiêng dề cho các loại xe mới của chú SAM chạy lọt.

Có lẽ tính hay lo xa, sợ làm một lần thật tốt, thật rộng rồi thì sau đó lại ngồi gãi háng quạt ruồi, trên các vị trí thức đường xá giao chỉ mới chỉ sửa một cách nửa vời thời sửa qua loa rơ mắng rồi dề đó, sang năm lại sửa, lại đầu thầu, lo gì mà sửa gấp. Bởi vậy mà bà con từng thấy có con đường từ hồi mở ma cụ Diệm đến nay đã được sửa năm bảy lần và còn hy vọng được hay bị sửa nữa,

Rất đồng ý với quý vị trí thức đường xá là đường có cây có bóng dâm nó mới đẹp, mới tình, quý vị cũng nghĩ như cảnh mình lâu lâu trốn vợ nằm ở đi mua một quả tình lè dề xả bớt nỗi tình nó ứ đọng và kiêng cử, mà mua phải một quả tình nó trơn lóc nó trơn tru, nó nhẵn thín, thì còn gì là đẹp, là hấp dẫn là mê ly. Quý vị chớ tin cứ đọc truyện của Lê Xuyên thì rõ, chủ vừa bán trái tình trong tiểu thuyết "Con bèo rớt" khi chọn hàng chọn kỹ và khó ra sao. Trái tình nếu chẳng "o-ri-din" là đã kém giá, nếu lại bị nhân nhụi trơn chu như quân Bạch bản của làng mã trước thì mê không nổi.

Nhưng quý vị cũng thừa hiểu nhiều khi vì lý do kỹ thuật tỷ như trường hợp quý vị phu nhân nào nằm ở tại nhà bảo sanh Từ Dũ mấy mẹ "xa phàm" đã chẳng ngại gì mà đi vài chiếc tông đơ để sửa soạn cho các chú hài nhi xuất thế khỏi vấp chương ngại vật, Ngay nhiều khi quý vị cũng tự bản thân nhờ thầy "đi lét" giải "òà dùm cái ruột dư vì rắc mõi D.D.T" chầy ly khai được kỷ niệm các A Múi dề lại.

Vậy thì nhắc lại là đường xá có cây cối còn gì đẹp bằng, nhưng giữa một cái đẹp và nhu cầu quan trọng là giải tỏa và chỉnh trang đường xá cho thích ứng với tình trạng lưu thông và kích thước xe cộ hiện tại, quý vị lựa cái nào?

Chúng ta là một dân nước nhược tiểu, lại đang bị các loại ròi bọ chiến tranh tàn phá. Chúng ta muốn vươn mình lên ngang hàng hay gần bằng thôi, các quốc gia tân tiến, thì chúng ta phải làm việc như điên, làm hùng hục tới ngày chừ đâu còn thì giờ dề ngày ngày hay đêm xuống nhàn tản trên các vỉa hè.

Vậy thì, hỡi các vị trí thức đường xá, chúng ta có thấy rằng những hàng cây dọc hai bên đường Công Lý, Pasteur, Đinh Tiên Hoàng Đakao là đẹp mà thừa không? Quý vị có thấy rằng lề đường của những con đường đó được dề dư một cách phí phạm và ngu xuẩn trong khi mặt lộ cho xe chạy rộng không bằng hai bên lề hay vỉa hè cộng lại.

Nếu cần so sánh xem nhu cầu về lưu lượng xe cộ, hãy nhờ ông thống kê quốc ra một tay. Chỉ cần một vị công chức viên công trừ nhân chia ra đứng tại trước tiệm cơm Duy Ban Đa Kao một buổi đẹp trời từ lúc bình minh đến quá Ngọ thôi, chúng ta sẽ có con số trung bình cứ mỗi giờ có bao nhiêu xe cộ qua mặt, và có bao nhiêu bộ hành sử dụng vỉa hè đi qua!

Không lẽ quý vị trí thức đường xá Giao chỉ e ngại chốn cây cối rộng đường ra rồi trẻ con hàng phố thiếu chỗ chơi, chớ nhà giàu mất nơi dái?

Phó Nháy tôi không được học hành về kỹ thuật đường xá, nhưng cũng đã có nhiều dịp đặt chân lên hết 5 Châu bốn bề, có thể nhiều lần như quý vị đã đi tu nghiệp ngoại quốc. Và Phó tôi quan sát thấy một điểm mà chưa thấy hay chẳng có trong sách nhưng chỉ từ dũi mũi hay thông manh thì mới không nhận ra đó là kích thước ở đường xá ở ngoại quốc: mặt lộ xe chạy bao giờ cũng lớn hơn chiều rộng hai vỉa hè cộng lại.

Ông già bà cả chúng ta, nếu đã gần tới tuổi cưỡi hạc về châu Ngọc Hoàng, thì cũng chẳng còn sức đâu để chiều chiều tản bộ trên lề đường Công Lý, hay vỉa hè Đakao, mà cần bóng mát.

Đề lại những hàng cây vô bổ, sở đường xá Giao Chỉ tốn thêm tiền trả phu quét lá. Xin quý vị trí thức kiều lộ Giao Chỉ hãy thương những thằng nghèo không có xe 4 bánh, trưa mùa hè cũng như mùa mưa, vì nạn kẹt xe mà giờ đứng đường lâu gần bằng giờ làm trong sở, hãy xuống tay dẹp những chương ngại vật đó đi, mở lớn đường ra tới mức tối đa. Chỉ cần dành mỗi bên vỉa hè đủ chiều rộng vừa hai người bộ hành tránh nhau. Con nít không còn chỗ biểu diễn màn Tạc dăng nhầy dừ, Zô rô bắn súng ngoài lộ, không băng ngang đường thì bố mẹ chúng sẽ ghi ơn tạc tượng quý vị, vì đã mang nặng dề đau, đầu có ai mong con mình bị xe 12 bánh nó ứ xẹp lép giữa lộ, xe công chánh phun nước bày ngày bóc không ra!

BỐC MÀ

CẢ PHẠNG

LTS. — Bốc Mà không phải là một phóng sự. Bốc Mà không phải là một tiểu thuyết. Vậy Bốc Mà là gì?

Khi chửi ai, chúng ta thường đào ông, bới cha họ lên. Vậy Bốc Mà chỉ là một khoảng đất, để cho tập đoàn Con Ong và độc giả Con Ong, muốn đem mà bới những thằng tham nhũng, thối nát v.v. mà đồ xuống sông, thì cứ việc làm...

Thêm mục này, chúng tôi nghĩ rằng, cần phải để độc giả Con Ong đóng góp vào sự trào phúng, dốt lập, Lén Voi, Xuống Chó đã không còn hợp thời, nên đã có một sự tình nguyện đi chỗ khác chơi, nhường chỗ cho Bốc Mà.

Xin mời bạn đọc Con Ong tham dự

CÁI BẦU CỦA GS BÙI XUÂN BÀO

Tuần trước Con Ong đã đi một đường về sự khai hoa nở nhụy cái gọi là "Dự Thảo Tiến sĩ văn chương VN". Tuần này, vì quyền lợi của trên 10.000 sinh viên Đại học văn khoa, vì tương lai của Đại học văn khoa VN, Cả Phạng phải đưa cái "thai" của Giáo sư Bùi Xuân Bào lên bàn mổ. Đây không phải là cái "thai", phải gọi là cái "bọc" mới đúng. Mà chẳng phải gọi là cái bọc của bà Âu Cơ dề ròi nở ra 100 người con giống giống Tiên Rồng, đây là cái bọc chứa... một quả trứng rắn hổ mang. Nói đại mồm đại miệng, việc chánh phủ mà ô kê cái bọc này thì tức là trứng rắn nở thành con và chắc chắn Đại học văn khoa VN sẽ bị rắn cho ngòm củ tí cá.

Cứ theo cái quái thai dự thảo này, giáo sư Bùi Xuân Bào và các đồng chí của ông (dĩ nhiên trong đó có cả giáo sư Nguyễn Văn Trung) đã dựng lên... ba cái cột mỡ để cho sinh viên văn khoa treo.

Cái cột mỡ thứ nhất là việc bắt các sinh viên Văn Khoa muốn nhòm cái Tiến sĩ Văn chương Việt Nam phải cấp cấp đến trường liền trong 18 tháng chẵn chỉ hạt bắp như một học sinh Tiểu học, Ôi Giáo sư Bùi Xuân Bào và các đồng chí của ông ơi! Các người đang mê ngủ dầy à? Sinh viên V.N đâu có phải tất cả đều có giòng họ... bả nước cho Tây nên giàu có mà nuôi cho ăn đi học phải phân như thế được? Ngày nay trước nạn vật giá leo thang vùn vụt, trước cây dưa phù thủy của ông kinh tế gổ 1 p hát là giá trị của 100đ chỉ còn bằng có 50đ, hầu hết sinh viên V.N phải mửa mật xanh mật vàng ra mà vừa kiếm cơm vừa học. Nay các ông bắt họ ngoan ngoan đến trường dề mà nghe các ông ca, họ làm sao học nổi? Có phải chăng các ông đuổi khéo con nhà nghèo? Với cột mỡ này do các ông dựng lên, sinh viên nào qua được đều phải là con nhà giàu nứt đố đổ vách; con nhà nghèo chỉ còn có nước đứng ngoài mà trông các ông... à...

Cái cột mỡ thứ nhì mà giáo sư Bùi Xuân Bào và các đồng chí của ông dựng lên là bắt các sinh viên nào đã leo được cột mỡ thứ nhất phải qua một kỳ khảo hạch. Mời nghe hai tiếng "khảo hạch" thấy có lý lắm. Nhưng ngẫm lại, nó thum thum thế nào ấy! Sở dĩ nó bốc mùi thum thum bởi vì sau 18 tháng cấp sách trường như con cừu non, sự khảo hạch này của giáo sư họ Bùi dựng nên không phải là sát hạch dề cho lọt được vào Tiến Sĩ mà là khảo hạch dề xem có đủ khả năng... dề trình luận án hay chưa. Thế có rắc rối to vì không kia chứ! sao không cho dề trình luận án đi, dù sức thì khuyến tròn mà không đủ sức thì sờ toẹt, có gì lại phải chơi cái trò... đào ồ gà trên đường cái quan như vậy?

Qua cái cột mỡ thứ nhì rồi lại còn cái cột mỡ thứ ba nữa. Cái cột mỡ này là một kỳ công sáng tác của giáo sư Bào và các đồng chí của ông; người sinh viên muốn dề trình luận án tiến sĩ phải được hội đồng chấp nhận cho ghi danh. Như vậy cái hội đồng này có toàn quyền sinh sát các sinh viên dù có khả năng xuất chúng đến thế nào chăng nữa nhưng nếu không được hội đồng chấp nhận cho ghi danh là cóc có được dề trình luận án. Hỡi ơi, khi dựng lên cái cột mỡ đứng thẳng như cột buồm này có phải chăng là giáo sư Bùi Xuân Bào và các đồng chí của ông có thâm ý/ bảo các sinh

Đàn anh đòi lập với nhà nước

«viên rắng : «Này các chú, liệu sao cho vừa lòng chúng ông nghe ! Lo to mơ ông mà không cho ghi danh thì công học của các chú là công cốc !» Than ôi thời loạn có khác, cửa Không sân Trình cũng có nạn ông kẻ chân lối!

Mẹ kiếp ! Tiên sư bố đời !

XÊ RA CHO NGƯỜI TA LÊN MÍ CHỮ

Đề đọc giả thấy rõ cái thói trong cái gọi là «dự thảo tiến sĩ văn chương VN» Cả Phạng trình bày ra đây về lối ghi danh của Tiến sĩ đệ tam cấp Pháp tương đương với Tiến sĩ văn chương VN. Nước Pháp vì không có những đại giáo sư cỡ Bùi xuân Bào và Nguyễn văn Trung nên cái Tiến sĩ đệ tam cấp của Pháp thiếu mẹ nó mất người trông cột mỡ. Sinh viên VN có cao học muốn dự thì Tiến sĩ đệ tam cấp của Pháp chỉ cần nhờ 1 GS bảo trợ ghi danh. Trong suốt thời gian làm luận án thí sinh chỉ cần tiếp xúc với giáo sư bảo trợ bằng tư tín, chỉ đến khi trình luận án mới phải qua Pháp. Nếu số sinh viên dự thì khá đông (trên 5 người) cùng một môn và trình cùng một lúc thì phải bộ văn hóa Pháp có thể đề cử một Hội đồng Giám khảo qua V.N.

Cái tiến sĩ văn chương của Pháp nó là như thế đấy (chính giáo sư Bào và đồng chí của ông cũng ở lò này mà ra) làm có gì có cái cảnh bắt sinh viên phải mài đũng quần liền hai năm như học trò tiểu học ! Làm có gì có cái cảnh khảo sát khả năng trước cái đá ! Làm có gì có cái cảnh phải có hội đồng chấp nhận cho ghi danh mới được đệ trình luận án !

Tây nó mũi lõ tóc quăn mà nó còn thương ta như vậy, Còn ta với ta cùng là dân ăn mắm tôm với nhau cả sao lại nở tìm cách hại nhau công khai như thế nhỉ ? Giáo sư Bào và những đồng chí của ông dựng ra làm cột mỡ để... bảo bót sinh viên đi như vậy là vì không muốn cho măng thành tre có phải không ? Câu hỏi đó không cần phải trả lời bởi vì nó đã rõ như ban ngày vậy.

Thôi mà, xê ra cho người ta lên mí chữ ! Cái chỗ ngồi của Quốc gia có phải là cái mà bố của thiên hạ đâu mà thiên hạ giữ kỷ thế !

ĐỪNG ĐỀ CON NÍT BỊ LÃO HIỆU HỦ HÓA

Tuần này Cả Phạng tôi đặc biệt chiếu cố tới chốn

cửa Không sân Trình. Thế cho nên ngó lên chiếu «Đại» thì thấy giáo sư Bùi xuân Bào, dòm xuống chiếu «Trung» thì vấp phải lão hiệu Hoàng quốc Công.

Hoàng quốc Công là ai ? Cái tên nghe lạ hoắc, có phải chăng là một tên tiểu tốt vô danh ? Dạ vâng, lão chính là tên tiểu tốt vô danh, làm hiệu trưởng cái trường Trung học chỉ mới có được... 5 lớp đệ Thất tại quận Hốc Môn. Cứ kè ra thừa thì giờ để tay... gãi để còn hơn là viết phạng loại tiểu tốt này. Nhưng khốn nỗi cứ làm ngơ đi thì loại đồng đồng cân cân lại càng muốn tỏ ra oai hùng nhất khoản. Phải phạng nó đi cho những chú đồng đồng cân cân khác giết mình mà bớt bí bợ.

Ông hiệu Hoàng Quốc Công «cai trị» khoảng gần 2.000 học sinh, chỉ có 5 lớp đệ Thất, còn thì toàn là con nít bậc tiểu học. Người không biết ông hiệu này thì gọi ông ta bằng «thầy» bởi vì thấy ông ta làm nghề gõ đầu trẻ người biết ông ta thì gọi ông ta bằng... «thằng» bởi vì thằng cha không đủ tư cách một nhà giáo mà lại đủ điều kiện để làm một thằng chính hiệu con nai vàng ngơ ngác.

Điềm đầu tiên mà Cả Phạng tôi điềm đến là cái tính hách xì xằng của lão hiệu. Lão ta khoái các phụ huynh học sinh là quan hơn là những phụ huynh học sinh là dân hoặc là lính. Cũng là bố mẹ học trò cả, quan đến thì được mời ngồi còn thì lính hoặc dân đến thì... chờ ở cửa một lúc đã. Kỳ thi đệ thất năm nay, một đơn vị QĐ nọ gửi đến danh sách 3 học sinh xin ưu tiên giúp đỡ. Lão hiệu soi kỹ gia thế nhà học sinh nên nhận ngay con ông Tá còn thì con hai ông Hạ sĩ quan được lão năm cồ liệng ra cửa. Nửa tháng sau 1 người bạn biết chuyện nên tới trường chửi um lên khiến lão ta với vàng nhận nốt hai trẻ xấu số kia vậy. Lão hiệu còn hách tức cái đệ bất các nhân viên trong trường phải đeo băng chữ viết để ai là hiệu trưởng cho nó rõ ra kẻo... vàng thau lẫn lộn !

Điềm thứ nhì mà cả Phạng tôi gọi lên là việc lão hiệu thích làm... mật vụ hơn là làm nghề dạy học. Lão nhòm các giáo sư như cú nhòm nhà bệnh đề rồi báo cáo tùm lum về các nhân viên của mình, kè cả bịa ra mà báo cáo. Lão khốn lịn đến cái độ một giáo viên hiện đang là trung úy

biệt phái vậy mà dám mọc mồm ra báo cáo rằng là cựu quân nhân đề «tàu» tội không làm chuyện nhân dân tư vệ. Cái tư cách... thằng ấy khiến một giáo chức chịu không được đã phải xin đi Đà Lạt. Ngày được ra đi, nhà giáo này làm bài thơ từ biệt ông hiệu trưởng, có hai câu kết thật là bất hủ.

Đà Lạt, cao nguyên tôi nhìn xuống,

Quang Trung đây giếng bác còn ca!

Giáo chức này là thi sĩ Vũ Thành đây bà con ạ !

Điềm thứ ba mà Cả Phạng tôi không quên được là chuyện lão hiệu nhà ta toan đi một đường làm Cách mạng... quần áo của nữ giáo sư. Lão ngó ý «khuyên» các nữ giáo sư dưới quyền lão phải mặc áo choàng trắng khi dạy học. Các nữ giáo sư thấy y như có mụ hành nghề... dở dể, kỳ thấy mỗ nên phản đối um lên. Lão hiệu thấy lệnh của mình bị chống đối, tạm lui một bước nhưng sẽ sẵn sàng tiến lên. Mẹ kiếp ! Vừa thôi chứ ! Nữ giáo sư mà mặc áo dở dể thì lão hiệu phải mặc cái gì bây giờ ? À thôi phải rồi, có bộ đồ của... bởi ô-ên đó ! Trông vừa sang lại vừa có cả cái túi đựng tiền «puộc bo» nữa, nhất cử lưỡng lợi nhé !

Ồi lão hiệu ôi, tội của lão hiệu nhiều lắm đấy, 10 cây bút Bic ghi chưa xuê. Con Ông tạm kè ra vài ba cái đề ông giáo dục và đọc giả nghe chơi, đũa nào có thân

đũa đó lo-Tuy vậy, Con Ông cũng phải báo động cho mà biết rằng sau bài này nếu lão hiệu vẫn còn cái thói «chồng đánh chằng chừa vẫn giữ cái cùi dũa bánh dĩa», cả Phạng tôi mà nóng mắt lên thì dù cho lão hiệu có được mụ nào đó ở trên ty đỡ đầu đỡ đít cho khó mà thoát khỏi phạng thêm đó, Cây có mẹ đỡ đầu mà bí bợ Con Ông sẵn sàng phạng cho cả mẹ lẫn con nghe! Tiệt thế đấy! Con Ông xin trình trọng nhắc mụ nào đó ở trên ty đỡ đầu cho lão hiệu này hãy đừng có đũa cưa mà dạy nhau, bắt lão ta học lại cách xử thế với đời trong quốc văn giáo khoa thư đi, cứ để lão ta hư như thế này lão ta «hủ hóa» cả con nít đó. Mỗi năm 2000 đứa con nít được lão hiệu «uốn nắn» cho... giống mình, 10 năm là 20,000 đứa là bỏ mẹ quốc gia này.

CẢ PHẠNG

Lục xì

VẠN TÓC MAI

TOÀN DÂN HÂN HOAN

Sau khi nghe hai tay cự phách cuối cùng của nền Kinh tế, tài chánh nước Đại ngu hợp báo, dở cái ngón «duy tăng vật giá biện chứng pháp» ra tán phét cái kiểu «Con cóc trong nang con cóc nhầy ra. Con cóc nhầy ra con cóc ngồi đó. Con cóc ngồi đó con cóc... không đi», toàn dân đã hân hoan xuống đường mà cổ võ. Toàn dân cổ võ thật lực, ra rít và hét hơi. Cái đà cổ võ này sẽ dẫn tới một tề nhạt chua cay cho ngày Quốc Khánh, ngày toàn dân đã vùng dậy dẹp tan chế độ «độc tài Nhu Diệm» để sống no lành, hạnh phúc, đầy mình chủ quyền quốc gia ! Đề biết mặt thiên tài ở ăn trong hang như quý đấng Nguyễn Bích Huệ, Phạm Kim Ngọc nhầy ra trở tài kinh bang tế thế. Công đức của ông Huệ, ông Ngọc đời đời được con nít ghi ơn. Vì hai ông đã rất là một sự khó khăn rặn danh từ để đưa Xăng vào con đường lừng lờ con cá vàng nhu yếu phẩm hay xa xỉ phẩm. Cái đầu của ông Phạm Kim Ngọc lác lư, gât gù ra điều đặc chí, kiêu ngạo khiến con nít khóc thét và sản phụ mê quá phải đi... đề non ! Hân hoan vì thế.

CHỜ ĐỀ KHEN

Con Ông là lũ thiên cận và ngây thơ. Không ngây thơ thì sống thế chó nào nòi. Khi hai ông Huệ, Ngọc từ trong hang nhầy ra, nhiều nhật báo đã miệt thị hai ông như bọn vô danh tiểu tốt. Con Ông bèn xâm mình bệnh vực hai ông. Rồi bạn Lê Trần đã ông Ngọc quyết liệt trên Công Luận, Con Ông «kê nhẹ» bạn Lê Trần với chủ đích «Hãy để ông Ngọc làm việc». Bạn Lê Trần dang là bạn của Con Ông (bỗng ghét Con Ông. Con Ông chờ Ông Ngọc đề khen, ai ngờ lại phải đã

ông Ngọc. Đả kỹ. Đả 36 kiều. Đả vì quá ngu, quá tin ông Ngọc bệnh ông, bị mang tiếng dớp bạc của ông. Đả vì trót ngày thơ công kích những người nhìn xa trông rộng thấy cái tài trong hang nhầy ra của ông. Ông Ngọc ơi thảng trước Con Ông bệnh ông, ông không «nói gì» vậy tháng này Con Ông đã ông, ông cũng đừng «nói gì» đấy nhé !

ÂU NGỌC HAY KIM NGỌC CŨNG CHỈ LÀ NGỌC.... BẮT TRÁC

Không Từ «viết» : Ngọc bắt trác bắt thành khí, nhân bắt học bắt tri lý. Cụ Trần Trọng Kim có bài «học thuộc lòng» dạy môn đệ :

— Ngọc kia chẳng dũa chẳng mài
Cũng thành vô dụng cũng hoài ngọc đi
Con người ta có khác gì
Học hành dốt nát ngu si hư đời
Nhưng anh mít đặc thôi thời
Ai còn mua chuộng đón mời làm chi

Âu Dương công tử, cháu yêu của Âu Dương Phong tự Âu Ngọc Hành đã là một thứ ngọc bắt trác, con tôm thối trong giỏ cá nội các Trần văn Hương. Người ta chê con tôm thối Âu ngọc Hành vất đi cho chó nó... chề. Đề kiếm một viên ngọc thứ hai. Những hai viên ngọc, hai hòn ngọc đủ lệ bộ mà con cò Kinh tế vẫn bị đủ ba bệnh mộng tinh, di tinh, hoạt tinh. Đến nỗi thuốc Tam Tinh Hải Cầu Bồ Thận Hườn của nhà thuốc Võ Văn Vân không chữa nổi !

Cụ Không đã sai. Thời đại này ngọc bắt trác vẫn thành khí (dù không phải là kim khí). Cụ Trần Trọng Kim cũng sai luôn. «những anh mít đặc» đã đang và sẽ còn được «mua chuộng đón mời» Bằng chứng là ông Phạm Kim Ngọc đã được mời làm Tổng trưởng kinh tế để mỗi buổi sáng ông ta và đoàn tùy tùng chở chính sách khắc khổ vào nhà hàng La Pagode nâng ly trà từ 40 tỉ lên 60 tỉ! Ôi làm Tổng Trưởng Y tế mà tuyên bố phá thai vô tội vạ thì... không sao nhưng làm Tổng trưởng kinh tế mà tuyên bố giá cả «bước vọt» thì chỉ là... nhân bắt học kinh tế!

Vạn Tóc Mai, kẻ bán thuốc chơi lâu ở quán Kim Sơn này xin cáo... tóc mai mà bán phực.

CA ĐI LẮC VÀ XE LAM

Nhân tài trong hang nhầy ra Nguyễn Bích Huệ, củ tài chính của Đại ngu hiện tại, trán rất cao chứng tỏ thông minh tột đỉnh, kính trắng rất dày chứng tỏ uyên thâm kim cổ đã không trả lời câu hỏi «Xăng có là nhu yếu phẩm không?». Người vòng vo như lạc xuống hầm kho bạc của «mét» Hanh mà đi một đường tính toán có «hào» (cắc đó) vẫn vơ. Đề kết luận đi xe đồ Đà Lạt, đi xe lam chỉ bị «nạo bím» chút đỉnh, Vạn Tóc Mai thách ông nhân tài Nguyễn Bích Huệ đi xe đồ Saigon — Đà Lạt, đây. Ông mà dám đi xe đồ Đà Lạt, Vạn tóc Mai sẽ uống thuốc chuột tự tử liền. Vậy không đi xe đồ mà nói chuyện đi xe đồ là nói phét. Nhà lãnh đạo nói phét là gian dối, mà gian dối thì không xứng đáng làm Tổng trưởng. Ông lại thích nói chuyện Cao Mên. Ông bảo ở Cao Mên xăng 40đ. 1 lít. Dân VN có phải dân Khờ me đâu.

Hay ông lai máu Khờ me nên hằng so sách Việt Nam mí lý Khờ me ?

Trong khi đó, ông Phạm kim Ngọc hung hăng nói chuyện gao mỹ, xe cadillac, làm kinh tế Việt Nam mà cứ bắt dân ăn gao mỹ để biến dân thành... mỹ con đề được mỹ bông bẽ mỹ cho làm tổng trưởng ư? Xăng ở xứ này đâu phải chỉ bán riêng cho những thằng đi Cadillac? Những thằng đi VN-VA-VB-ần tế thì khỏi lo giá xăng tăng 100% rồi. và có lẽ như vậy, ông Phạm kim Ngọc và ông Nguyễn bích Huệ mới quả quyết: vật giá... không sao khi xăng tăng. Ông ơi, bình ga nó đã diêm đi, bảo chờ giá mới đó.

Đến đây hết đất, Vạn tóc Mai hẹn gặp 2 ông ở số tới nhé!

Chào hân hoan

VẠN TÓC MAI

(con vô thừa nhận của nghị Hách)

nhà hát tây làm dữ mí dinh độc lập về vụ tăng thuế

TIN...TỨC

HOÀNG NHAM Thầu lượm

Tổ ông tổng kinh ăn năm tề LÀ TỔ CAO LAO KHOET

— ÔNG CŨNG KHÔNG HỀ ĂN BẮN, ÔNG ĂN RẤT SẠCH.

SÊ GHỀNH: Ông Tổng thư ký của lực lượng Đại Đoàn Kết vừa tổ cáo ông Tổng trưởng

LỘN MỀ

GIỮ LẤY CÁI KHỔ

Trong cơn phần nộ cực kỳ vì thuế kiệt ưốc, DB Phan xuân Huy đã bác động dân Giao Chỉ rằng: Còn cái khổ cuối cùng, đồng bào hãy cố giữ lấy, kéo ông Kinh Tế cướp mất thì xấu lắm.

Ông Dân biểu này đã quá thương dân và hơi bị quan mà dầy dân như vậy chứ Nhà Nước bao giờ chả thương dân như con cháu... người khác. Biết đâu không còn tới cả cái khổ giầy mà đóng, dân hèn lại được thiên hạ nể sợ. Bởi ca dao ta đã có câu rằng "thứ nhất sợ kẻ anh hùng, thứ nhì sợ kẻ bần cùng khổ giầy". Thế mà bây giờ cả cái khổ giầy cũng được nhà nước chiếu cố thì... khá rồi còn phần nản gì nữa.

Ngày xưa sử Giao Chỉ có chép rằng người nhà quê Chử Đồng tử nhà nghèo, hai cha con phải dùng chung một cái khổ... Một buổi đẹp trời, người cha đi tàu suốt, không có sớ mi gỗ, không lẽ để bố cứ tồng ngồng như thế mà ra mắt diêm vương thì hơi kỳ nên đã hy sinh lấy cái khổ duy nhất đóng cho cha. Từ đó, Chử đồng Tử không muốn cõi trường đi lều bều, bèn nằm vùi xuống cát năm ngàn cho khỏi lóa lờ. Nhân một hôm công chúa du ngoạn qua, dừng lại vây lều để tắm một phút. Nước làm trôi hết cát, Chử đồng Tử bèn lòi nguyên con. Công chúa giận bèn lấy luôn làm chồng cho bố ghét.

Thế là nghiêm nhiên Đồng Tử nhờ không có khổ mà thành phò mã. Tục truyền công chúa vốn là tiên, nên sau đó hai anh chị dắt nhau về tiên cảnh du dương.

Vậy thì... hơi những kẻ dân ngu ba toong đen, tội gì mà giữ khổ cho vất vả. Trái lại nên gào to lên mà tạ ơn nhà nước đã cố hiến cho các bạn một dịp ngàn năm một thuở để vừa được trở thành phò mã lại vừa được lên tiên cảnh ngoạn du.

kinh tế Phạm kim Ngọc đã «ăn» của Ba Tàu Đông Khánh 5 tề để cho phép làm và bán bánh trung thu, Tin trên được các báo đăng tải và cho rằng «ăn như thế là ăn bần»

Nay CO nhận được tin trên cho biết ông Tổng thư ký ĐĐK... nói láo, và báo chí cũng đăng láo luôn.

Theo tin trên thì một người hách như ông Tổng Kinh không bao giờ thêm 3... có 5 triệu. Nếu có ăn thì mềng ra ông cũng phải ăn một hai chục

triệu mới bố. Chẳng hạn như trong cuộc «dớp hít ở Ca-ra-Ven», sau khi ăn đủ cao lương mỹ vị xong các thương gia đã mời ông Tổng «đét Xe» 24 triệu.

Riêng đối với dư luận cho rằng ông Tổng Kinh... ăn bần tin trên cũng phủ nhận. Bởi vì Lê văn Duyệt, Quang Trung, Trần hưng Đạo là những anh hùng dân tộc, là những người sạch. Bây giờ... ăn mấy vị đó vào tức là ăn sạch chứ sao lại gọi được là ăn bần?

DÂN BIỂU NGUYỄN VĂN TIẾT HÁCH HƠN CÁ... CỐC CHẾT

SÊ GHỀNH: Khoảng 7g30 ngày 25-10, trên đường Phan thanh Giản, (gần bệnh viện Saint Paul) dân đi đường được chứng kiến một cảnh ngựa mất không chịu được. Nguyên lúc đó có một người lính gác đường han ta la một chiếc xe Fiat số EI. 9564 lại đề khám xét; Thay vì nên vui vẻ để

người lính làm nhiệm vụ, người lái xe (bạn com lê cà vạt) lại nhảy xuống nạt nộ chửi vung tăn tăn, và còn đòi định únh anh lính khôn khờ kia nữa.

Anh lính sợ quá bèn lui. Ông bạn com lê lên xe phóng đi, nhưng không hiểu nghĩ sao, ông lại dừng xe và lại chửi thêm một mánh nữa. Khi ấy có một chàng mặc xi vin, nhưng chắc cũng là dân nhà beng, nổi máu quân tử tầu xía vào can đản. Chị gái già đi trên xe mí ông bạn com lê cũng nhảy xuống chửi hỏi.

Ông bạn com lê bèn nhẹ nhàng nắm tay chị gái già mà rằng «Em đừng thêm nói mí nó, để anh về anh báo với tổng trưởng của nó». Anh mặc xi vin bị nhục mạ, định phang, thì ông bạn com lê kéo chị gái đi luôn.

Có nhiều đứa bé con đứng xem, thấy ông bạn com lê tác oai tác quái, sợ quá, vãi cả đá ra quần. Nhiều người lớn thì hỏi nhau «ông nào mà góm giếc thế?». Không ai biết cả.

Riêng bbpv có mặt lúc đó đã nhận ra ngay vị mặc com lê kia chính là ngài dân biểu Nguyễn Văn Tiết, người vừa đắc cử vào cái cơ quan... xử cả Tổng Thống. Chả trách được, Ông ấy hách.

Nhưng nhờ Ông một í. Ông bất khả xâm phạm ở nghị trường thôi, chứ ra đường mà Ông hung hăng thế có ngày ăn đòn thấy mẹ.

Dân biểu đầu phải xú cheng, xì líp mà nói chuyện mua bán

SÊ GHỀNH: Ông «Hai Chi» Nguyễn Cao Thăng vừa «xà lù» các dân biểu một phát rất nặng. Trả lời một cuộc phỏng vấn của báo chí liên quan tới vụ... mua bán dân biểu, ông Cả Chi nói rằng «Cái đó phải hỏi các dân biểu. Và lại dân biểu đầu có phải là củ hành củ tỏi đầu có phải là... Xú chiêng, xì líp mà cứ có tiêu là mua được».

Dư luận cho rằng nếu bây giờ đi hỏi các dân biểu thì hơi kẹt cho mấy ông. Bởi vì nếu các ông trả lời là «có» thì chẳng hóa các ông nhận mình là «củ hành củ tỏi, là xú chiêng xì líp».

Nhưng nếu các ông trả lời là «Sức mấy mà mua được tôi» nhờ ông Hai Chi tưởng thật, từ bần sau ông không dám chi nữa thì... hổ to.

— NHƯNG RỜI THẾ NÀO CŨNG... NỚP XA VA ĐÍT.

— DB HUY SỢ DÂN BỊ LỘT NỐ CÁI KHỔ CUỐI CÙNG NHƯNG VẤN ĐỀ ĐẶT RA LÀ... LIỆU CÒN KHỔ ĐỂ MÀ BỊ LỘT KHÔNG.

SÊ GHỀNH (CO).—Liên tiếp trong mấy phiên họp liên, Nhà hát Tây «bóc xê la bút» mí dinh Độc Lập quá xá cỡ về cái vụ tăng thuế kiệt ưốc. Trong phiên họp ngày 27-10, các tài tử Nhà hát Tây đã ngưng nhóm phiên thường lệ để tỏ lòng phản đối; Có ông lại còn đòi xuống đường.

Tới phiên họp ngày 28-10, các tài tử này làm dữ hơn. Lâu lắm gần quai hàm của các ông mới lại có dịp làm một cách tới nơi tới chốn. Từ lâu nay, chỉ có gần cổ các ông làm việc mà thôi.

Ông Huy là người bị quan nhất Ông chỉ sợ nhà nước lột mất khổ. Ông kêu om lên là «đồng bào coi chừng cái khổ cuối cùng» kéo rồi cũng sẽ bị lột nốt». Ông Nho thì bảo «nhà nước cho lính tráng công chức hai xín, bi giờ lại móc túi họ 4 xín, như thế là chơi xấu». Ông khác lại đòi nghỉ 7 ngày về đơn vị xúi dân tranh đấu.

Tài tử Phạm duy Tuệ cố gắng uốn ba tấc lưỡi đỡ đòn cho dinh độc lập, song cũng không dám đỡ một cách trắng trợn. Ông phải nói vòng vo tam quốc, nào là phương diện pháp lý, phương diện chính trị, nào là ý nghĩa lý thuyết, ý nghĩa thực tế v.v... để rồi cuối cùng ông tìm cách hoãn binh chi kè.

Cuộc bàn cãi xem vậy, chứ cũng không lấy gì làm sôi nổi, theo đúng như truyền thống cổ hữu của nhà hát tây. Đầu voi đuôi chuột. Được dịp thì man h ai nấy chửi toáng lên hy vọng báo chí tường thuật lại và cử tri sẽ mất lòng. Sau đó thì... nốp xa va đít. Ai có chữ thì có cơ đề mà cãi «ây, tôi đã chống đối vãi bọt mếp ra rồi đấy chứ, nhưng mà tôi có đơn

Tổng trưởng Kinh Tế đã cầm măng

GẠO ĐẶC BIỆT I TA, AN ION NĂM

SÊ GHỀNH. Nguồn tin từ bộ Kinh tế đưa ra, nhưng chưa được xác nhận cho biết Tổng Trưởng kinh tế đã có cách giúp cho dân nghèo khỏi lo về vấn đề gạo.

Theo tin trên thì ông Tổng Trưởng đã «cầm măng» của Nhật một thứ gạo đặc biệt mà mà van đủ để ăn trong mười năm.

Một nhân vật tên là KV tiết lộ đó là gạo... nilông. 3n vào... cho ra rồi rửa sạch và ăn lại. Ít ra... 10 năm gạo mới bị... mòn, và mới phải mua gạo khác. Biện pháp này nhằm bổ túc cho biện pháp tăng thuế, hầu thực hiện đúng chính sách khắc khổ của Nhà nước.

bọn họ bần cả thì tôi biết làm sao?». Chung quy chỉ có thằng dân là gánh chịu.

Cuối cùng Nhà hát Tây biểu quyết: 1) Khuyên cáo Dinh Độc Lập thu hồi quyết định tăng thuế. 2) Yêu cầu Tối cao Pháp viện phán quyết căn bản pháp lý của Nghị định tăng thuế.

Vậy thì đồng bào cứ yên chí lớn. Không chết đói đâu mà sợ. Đã có Quốc Hội. Và lại... trời sinh voi trời sinh cỏ.

Y. K. C. O.

KÊ ĐÁNH BẠC CO MÍ NHÂN DÂN

Cách đây ít bữa, đài phát thanh VC (cơ sở ăn tục nói phét của bọn CS Giao Chỉ, tuyên bố rằng chúng sẽ mở chiến dịch phá hoại nền kinh tế VNCH. Đọc tin trên do các báo loan lại, những người yêu nước, những người chống Cộng, những người còn một tí tí tin tưởng vào chế độ VNCH «đờ đờ cừ bần» đã cho rằng «Mẹ kiếp! nói phét, không phải đóng thuế, hóa cho nên bọn VC phét láo quá xá. Ba đời nhà CS cũng không làm được việc đó».

Không hề dùng một cái, nền kinh tế của Giao Chỉ bị xáo trộn thật. Vật giá bảm đít Apollo II vọt lên cung trăng, dân chúng nhất là bọn dân nghèo lỗ đít, bọn lính tráng và công chức... té đá ra quần hết trời.

Tất nhiên tình trạng đó không phải do Cộng Sản làm ra. Sức mấy mà chúng làm nổi một việc khó khăn như vậy. Chỉ có nhà nước Giao Chỉ, một chính quyền đại diện dân, do dân chọn và bầu ra, có căn bản pháp lý đầy bốn chung quanh mình mới làm nổi.

Nhưng Cộng Sản vốn là những tên ăn cướp giết tro trên nhất trên thế giới. Chúng không ngưng miệng gì mà không cướp ngay lấy cái «công lao lớn» đó của nhà nước Giao Chỉ để quảng cáo mí dư luận thế giới rằng. «Đấy, các ông thấy chưa? Chúng tôi đã nói là chúng tôi làm, mà đã làm là phải được».

Cái sự nói phét của Cộng Sản nhờ đó mà được mùa.

Nhưng cái... đau để chưa phải là chỉ có thế. Đối với những người Quốc gia chống Cộng, và trong cuộc ưnh lộn mí Cộng Sản, cái đau đớn nhất của chúng ta là, với biện pháp kinh tế này, nhà nước Giao Chỉ đã tự biến mình thành «kẻ đánh bạc co mí nhân dân».

Chả trách hai viện Quốc Hội lộn lộn lên là phải lắm.

Con Ong nhận định về việc tăng thuế kiem ước

— XĂNG VÀ DẦU HÔI LÀ XA XÍ PHẨM, HAY NHU YẾU PHẨM ?

Sáng ngày 24-10-69, Nhà nước tung ra Nghị Định số 1569 ký ngày 23-10 tăng thuế kiem ước đối với trên 1.500 loại hàng nhập cảng. Nghị định tăng thuế nỏ như một trái bom khinh khí, làm rung động mọi giới, từ Thành thị đến Thôn quê. Đi đến đâu cũng thấy co người dấm nước bình bịch mà than rằng: «chết mất!»

Quốc hội đã phản ứng mãnh liệt, dư luận cũng phản ứng mãnh liệt, và trong số báo này, Con Ong đã bỏ đi một số bài viết nhân dịp Quốc Khánh, để cũng phản ứng mãnh liệt. Nhưng sự phản ứng của Quốc hội, cũng như dư luận, có vẻ ồ ạt, thiếu bình tĩnh. Cho nên, riêng trong bài này, Con Ong bỏ cái hình thức văn chương nam nhờ thường lệ, nhận định một cách vô tư và đứng đắn về việc tăng thuế.

BỐC NGẮN CẢN DẠI

Tại sao phải tăng thuế? Câu trả lời dễ dàng là tại vì nước ta phải chi tiêu quá nhiều (vì chiến tranh), mà sản xuất quá ít (vừa vì chiến tranh, vừa bị kém mớ mang). Cũng như gia đình đông miệng ăn, mà lợi tức chẳng có bao nhiêu, nhất định ngân sách phải thiếu hụt.

Năm 1969, tiêu cỡ 150 tỷ, thu không tới 100 tỷ, thiếu hụt 50 tỷ.

Năm 1970, phải tăng thêm 6 chi, vì phải tăng quân để hay thế quân Mỹ, nên chi ít nhất cỡ 200 tỷ, trong khi thu cũng cỡ 100 tỷ, thiếu hụt từ cỡ 80 đến 100 tỷ.

Nếu không có biện pháp gì cứu chữa, nếu in tiền bừa ra để lấp vào chỗ thiếu hụt đó, tức là lạm phát. Nhưng không phải lạm phát cái chỗ thiếu hụt, mà lạm phát cái chỗ dư thừa, mà sau: Tung thêm tiền ra để bù vào chỗ hụt, nhưng tiền càng tung ra nhiều càng mất giá, khiến chỗ thiếu hụt tăng thêm, lại tung thêm tiền ra, lại mất giá thêm, và thiếu hụt thêm, cứ như thế, chẳng bao lâu, bạc giấy sẽ biến thành giấy lộn, như đồng mã của Đức sau Đệ nhất thế chiến, hoặc đồng Quan Kim của Tàu cách đây trên 20 năm.

Đề lạm phát như vậy, có cái lợi, là không phải tăng thuế, cũng không phải phá giá đồng bạc, mà đồng bạc tự nó cứ mất giá dần, sẽ không có ai chống việc tăng thuế, nhưng đời sống của dân ngày càng rách ghê gớm.

THUỐC BA THANG

Nếu không muốn đề nạn lạm phát tàn phá như vậy, người ta phải tính kế cứu chữa. Có ba cách cứu chữa.

1) NHẬP CẢNG Ồ ẠT theo cách này, nếu có sẵn ngoại tệ (được viện trợ, hoặc có nhờ xuất cảng, nhờ cung cấp dịch vụ cho đồng minh) cứ cho nhập cảng thả đàn hàng ngoại hóa bán cho dân chúng, để thu tiền vào. Dân càng tiêu thụ nhiều, nhà nước càng thu được

nhiều tiền, chẳng những có thể tránh được nạn lạm phát gia tăng (vì có tiền thu được của dân tiêu thụ, khỏi phải phát hành thêm); mà còn giảm được áp lực lạm phát. Cách này đã được áp dụng năm 1966. Nhưng nay không áp dụng được nữa.

Bởi vì, năm 1969, số nhập cảng chừng 500 triệu Mỹ kim, mà ngân sách vẫn thiếu hụt 50 tỷ. Nếu muốn lấp lỗ thiếu hụt 100 tỷ trong năm 1970, phải cho nhập cảng cỡ 1 tỷ Mỹ kim. Số tiền này quá lớn, ta không đào đâu ra. Và dù ta có được, cũng không xong. Vì từ năm 1966 đến nay, nhu cầu tiêu thụ hàng hóa ngoại hóa đã gần «đứng». Nếu trong năm 1970 cho nhập cảng 1 tỷ hàng hóa, có lẽ thị trường sẽ bị ứ đọng, không tiêu thụ hết. Vì những ai có khả năng tiêu thụ, trong mấy năm qua, họ đã mua gần đủ những gì cần có và có thể có. Còn dân không đủ khả năng tiêu thụ, thì dù có nhập cảng hàng chục tỷ, thì cũng chỉ dành tiêu thụ bằng... mất!

Ngoài ra, nếu cứ nhập cảng ồ ạt như vậy, hàng nội hóa sẽ chết hết. Không biết đến bao giờ mới có thể ngóc đầu lên được. Đó là một điều nguy hiểm, tương lai mờ mịt.

2. — PHÁ GIÁ ĐỒNG BẠC

Điều này nhiều nước đã làm, như VN là năm 1966 rồi đến Anh, và Pháp mới làm cách đây mấy tháng, sau khi Poincaré làm Tổng thống, phá giá đồng bạc, thì sẽ làm cho hàng hóa tăng đồng đều. Ví dụ hối xuất cư mỗi mỹ kim ăn 80đ VN, nếu nay phá giá 100%, mỗi mỹ kim ăn 160đ VN, thì tất cả mọi loại hàng tự nhiên tăng giá gấp đôi, không kể nhu yếu phẩm, hay xa xỉ phẩm. Nghĩa là, dù giá gạo, hay dầu thơm, cũng đều tăng gấp đôi như nhau.

Nhà nước bảo biện pháp này khôn khéo cho dân nghèo, cho nên không áp dụng.

3) TĂNG THUẾ: Tăng thuế cũng là một hình thức làm giảm giá trị đồng bạc. Nhưng trên nguyên tắc, nó khác với phá giá. Phá giá thì hàng hóa tăng giá theo một tỷ lệ đồng đều. Còn tăng thuế, thì có loại hàng tăng nhiều, loại tăng ít, tùy theo mức tăng thuế dành cho mỗi loại hàng.

Nhà nước nói rằng đã chọn giải pháp này để nâng đỡ dân nghèo. Vì chỉ tăng thuế «móc túi» nhà giàu, chứ không tăng thuế nhu yếu phẩm, để nhà nghèo đỡ khổ.

AI SƯỚNG AI KHỔ ?

Theo lập luận của nhà nước, thì biện pháp tăng thuế ngày 24-10 chỉ «đánh» vào nhà giàu, thực ra, trên thực tế, tầng nghèo vẫn khổ hơn tầng giàu. Tầng nghèo, nghèo thêm, còn tầng giàu, giàu thêm.

Bọn tư bản, chẳng những không tích trữ tiền mặt, mà còn mượn của các ngân hàng,

hoặc Chánh phủ những số tiền lớn để kinh doanh buôn bán, với mức lời nhỏ. Khi tăng thuế, tiền bị giảm giá, chỉ những người đi vay nợ là có lời nhiều. Ngoài ra hàng hóa, dụng cụ sản xuất, cơ xưởng... đều tăng giá, thế là họ có lợi lớn. Khi giá mới đã ổn định, thì chỉ có giới tiêu thụ thiệt, giới tư bản đâu có thiệt, vì tăng thuế thì tăng giá. Được hưởng những khoản lợi lớn như vậy, nên trong khi tiêu xài hàng xa xỉ, tuy có tốn nhiều hơn trước, nhưng thâm vào đâu với số lợi thu vào. Ví dụ một thương gia được lời 10 triệu nhờ hàng tăng giá, mà phải bỏ ra vài triệu để mua một chiếc xe hơi theo giá mới, thì ăn thua gì. Ấy là ví dụ như vậy, chứ thực tế, họ có sẵn hàng đồng xe, nếu xe mới tăng giá, thì xe cũ của họ cũng tăng luôn!

Còn tầng nghèo thì khổ hơn, bởi họ chẳng hưởng được chút lợi lộc gì khi hàng tăng giá. Không có nhà, không có xe, không có hàng hóa tích trữ, lương vẫn như cũ, mà phải bỏ tiền ra đổi phó với nạn vật giá leo thang, Nhà nước bảo không tăng thuế nhu yếu phẩm, nhưng cái nợ nó kéo cái kia, tất cả mọi loại hàng đều tăng giá, dù có tăng thuế hay không. Ví dụ, trên nguyên tắc, rau, gạo... không tăng thuế, nhưng người trồng rau và buôn rau, người trồng lúa và buôn gạo phải chi tiêu những khoản đất hơn về may mặc (vải tăng giá), về di chuyển (xăng tăng giá), mức sống của họ đắt hơn, nên bó buộc họ phải tăng giá rau, giá gạo.

Đã bị «móc túi» công khai để đổi phó với nạn vật giá leo thang, dân nghèo còn bị «móc túi ngầm». Số là tại nước ta, cuộc sống thiếu bảo đảm vững chắc, người dân luôn luôn lo sợ về những sự rủi ro có thể xảy ra, nên thường «bóp mồm bóp miệng», tiết kiệm tới mức tối đa, để dành một số tiền để phòng bất trắc. Một số người mua vàng mà để, còn đỡ, vì khi vật giá tăng, thì giá vàng cũng tăng (tuy với tỷ lệ thấp hơn) nên giá trị đồng tiền mồ hôi nước mắt vẫn còn được duy trì. Những người có ít, để dành tiền mặt, là khôn khéo hơn cả. Vì sau khi tăng thuế, số bạc vẫn còn nguyên, nhưng giá trị thực chẳng còn bao nhiêu. Thế là đồng tiền mồ hôi nước mắt bị «mòn» đi, như bị kẻ cắp móc túi!

XĂNG : XA XÍ HAY NHU YẾU PHẨM ? Trong cuộc họp báo ngày 25-10, đã xảy ra một vụ rắc rối nhỏ, là cả hai vị Tổng trưởng Kinh tế, Tài chánh đều không thể giải thích dứt khoát câu hỏi của một ký giả : xăng và dầu hôi là xa xỉ hay nhu yếu phẩm. Sở dĩ có câu hỏi này, vì theo ông Tổng trưởng tài chánh, thì chỉ có xa xỉ phẩm bị tăng thuế, còn nhu yếu phẩm không có tăng thuế. Nhưng giá xăng lại tăng gấp đôi, còn dầu hôi,

tăng quá gấp rưỡi. Sự thật, phải phân biệt như sau

Đối với nhiều nước khác, như Mỹ, Pháp chẳng hạn, xăng có thể liệt vào loại xa xỉ phẩm. Vì tại nước người ta hệ thống giao thông vận tải công cộng đã được tổ chức hết sức hoàn hảo. Tất cả hàng hóa người đi làm, đi chợ, đi học, đều di chuyển bằng xe hóa, xe điện, xe buýt, là những loại xe chạy bằng dầu cận. Còn những loại xe chạy bằng xăng như xe hơi, mô tô, chỉ để đi chơi, du lịch, nên coi như xa xỉ.

Nhưng ở nước ta, xăng, dầu hôi, là nhu yếu phẩm. Vì hệ thống chuyên chở công cộng quá yếu, Hầu hết hàng hóa, người đi làm, đi buôn, đi chợ, đi học, đều di chuyển bằng những loại xe chạy xăng như xe gắn máy, xe hơi, xe lô, xe lam, chỉ có một số ít xe vận tải hạng nặng chở hàng chạy bằng dầu cận. Từ thôn quê đến thị thành, đâu đâu cũng dùng xăng và dầu hôi vào các công việc cần thiết hàng ngày. Ở thôn quê, máy bơm nước, máy dùi tôm đều chạy bằng xăng. Tại thành thị, xưa kia, khi còn thái bình, hầu hết đun bếp bằng than. Bây giờ đều phải dùng dầu hôi.

Thành ra, xăng và dầu hôi đối với dân ta, là nhu yếu phẩm.

Cho nên, tăng thuế để giảm áp lực lạm phát là điều cần thiết, nhưng tăng thuế xăng và dầu hôi là điều sai lầm.

Cũng có người cho rằng so sánh với các nước, kể cả Mỹ, thì giá xăng ở ta vẫn còn rẻ hơn, nên phải tăng thuế. Nói như vậy không vững. Vì người dân ngoại quốc có lợi tức cao hơn.

Ví dụ, một người thợ bên Mỹ có thể kiếm mỗi tháng 400 mỹ kim. Tương đương với 50.000đ VN theo giá chính thức. Nhưng nếu họ dùng số tiền lương trên để mua hàng hóa, thì tương đương với hàng trăm ngàn tiền VN. Như thế, họ phải mua xăng với giá cao là phải. Hơn nữa, như đã nói đối với họ, xăng có thể coi thuộc loại xa xỉ, vì không thực sự cần thiết cho đời sống hàng ngày của họ (họ có thể đi chuyên mau chóng và tiện lợi bằng các loại xe khác không chạy bằng xăng)

HỢP HIẾN HAY VI HIẾN

Khi ban hành nghị định tăng thuế, Hành Pháp bảo mình có quyền đơn phương làm như vậy vì căn cứ vào tinh thần một sắc luật từ năm 1961. Trong khi lập pháp cho rằng hành pháp vi hiến, vì việc tăng thuế là quyền của Quốc hội, mà hành pháp đã qua mặt quốc hội.

Trong vụ này, phải đợi Tối Cao Pháp Viện phán quyết mới rõ trắng đen. Nhưng cứ theo bọn dốt nát Con Ong, thì cái lý của hành pháp không vững. Sắc lệnh năm 1961 cho phép Bộ Kinh Tế được điều chỉnh thuế kiem ước. Nhưng sau đó

có ước pháp 19-6-1965 và nay đã có hiến pháp đệ nhị Cộng Hòa 1967. Sắc lệnh 29-12-1961 trái với tinh thần ước pháp và Hiến pháp nên không thể còn giá trị.

Hành pháp còn nói rằng trước đây, có một lần Bộ kinh tế đã tự ý điều chỉnh thuế kiem ước, mà có thấy lập pháp nói gì đâu, như vậy coi như đã mặc nhiên đồng ý tại sao nay còn phản đối? Nói như vậy không vững. Ví dụ, có ông chủ đang đem mò vào mùng dừa tó gái, lần thứ nhất không có chuyện gì, nhưng lần thứ hai, nó túm lấy ông mà hô hoán lên. Ra trước tòa, ông chủ không có thể «cãi cối» rằng: lần thứ nhất nó để yên, nên lần thứ hai ông có quyền «lạm» nữa, và như thế là «hợp hiến!»

Tóm lại, tăng thuế để cố gắng giảm áp lực lạm phát, là cần thiết. Nhưng phải làm sao cho hợp tình hợp lý.

— Không chuẩn bị dư luận trước khi tăng thuế, để dư luận thấy việc tăng thuế là cần, thì khi tăng thuế sẽ gặp phản ứng bất lợi của dư luận.

— Đồng tiền là huyết mạch. Bất dân đồng tiền thuế mà không có sự đồng ý của đại diện dân tại quốc hội, tức là coi thường đại diện dân, nên cả dân lẫn đại diện dân đều chống đối, là lẽ đương nhiên.

— Tăng thuế, dù không tăng đồng đều đối với mọi loại hàng nhưng thế nào tất cả mọi loại hàng cũng đồng tăng giá, dân nghèo phải hy sinh thêm. Cần thẳng thắn công nhận sự hy sinh đó. Dân nghèo phải hy sinh thêm, mà cứ bảo nhất định không tăng thuế dân nghèo, chỉ đánh thuế người giàu, tức là phủ nhận sự hy sinh của dân nghèo, nên làm dân nghèo bực mình.

— Tăng thuế xăng là một sự sai lầm, bởi nó kéo theo tất cả mọi loại hàng cùng tăng giá. Nhất là khi hệ thống chuyên chở công cộng chưa được tổ chức chu đáo, mà mới chỉ là hứa suông.

Vì những sơ hở trên nên hành pháp đã gặp phản ứng chống đối mọi phía theo dư luận, thì hình như hành pháp buồn lắm, và có thể một số báo sẽ bị đóng cửa, vì đã có thái độ chống việc tăng thuế hơi mạnh.

Con Ong nghĩ rằng Hành Pháp chẳng nên buồn, dù bị chống đối. Nếu mục đích của Hành pháp là chỉ cốt thu thêm tiền để cứu nước, thì cứ tha hồ cho dư luận chửi.

Mեն thu thêm được nhiều tiền, thế là mục đích chính đã đạt. Có khi, còn mong cho báo chí Chửi nhiều là khác. Vì phải đóng thêm tiền, người Dân nào cũng tức mình. Dân tức mình nhưng không chửi được. Nếu có báo chửi hộ, thì như có chỗ xả hơi, sự bực tức sẽ vơi đi.

Sau đó sẽ vui vẻ đóng thuế. Thế là mục đích đã đạt.

cả kê dê nông

NGÀY QUỐC KHÁNH HẮC ẨM

Đã từ lâu, tôi nghĩ rằng, ngày 1-11, chỉ nên là một ngày kỷ niệm Cách mạng. Không thể là ngày Quốc Khánh. Công và tội của Ngô đình Diệm, hãy để cho người đời sau phân xử. Người thời nay, đầu sao cũng có dính một chút tình cảm, khi viết về sự việc mới xảy ra nóng hổi, trong lúc lòng con người còn bốc lửa. Không có được cái thần nhiên, lạnh lùng của một con người chép sử.

Tôi đã đề nghị, lấy ngày giỗ tổ Hùng Vương làm ngày Quốc Khánh. Vừa tỏ ý không quên gốc nguồn, vừa giữ được tính chất vĩnh cửu. Ngày Quốc Khánh là một ngày không thể thay đổi. Rồi đây, mỗi một chế độ Cộng Hòa, lại thay đổi một ngày Quốc Khánh, thế nào cũng có vài ba sự trục trặc và rắc rối ngoại giao. Hơn nữa nên thông tin quốc ngoại của ta, rất ư là què quặt. Thế nào mà chẳng có một nước ở Phi Châu mọi rợ gửi thông điệp chúc mừng quốc khánh của chúng ta vào ngày 26-10, Cũng như ta đã gửi 1 thông điệp chúc mừng Tổng Thống xứ Gabon, mang tên là Léon M' Ba, mà thực ra đã đi ngủ với gian từ khuya. Những cảnh mọi rợ đó tái diễn, chỉ làm cho người thức giả phải dở khóc, dở cười.

Trong những năm về trước, vào những ngày này, những người lính chúng tôi thường phải học tập về tinh thần cách mạng 1-11. Ngồi nghe các cán bộ *chiếm tranh chính trị*, nói đến thú vị cả năm bảy chiếc "mi cờ rô", tôi vẫn thấy một sự

khối hải, chua cay. Lúc đó, người cầm đầu cuộc cách mạng là Đại tướng Dương Văn Minh, thì đang làm một phát lưu vong ở mái tận bên xứ Xiêm la. Các đảng trí thức có công với cách mạng, được mời vào Thư ợng Hội Đồng QG, thì hiện đang nằm chơi với khí ở miền cao nguyên, đất đỏ, nghe chim kêu, vượn hót mà ngẩn ngàm cho thân phận, nhớ tiếc những ngày làm cách mạng ở một khách sạn lớn nhất Saigon, khách sạn Caravelle. Chỉ còn lại ở đây, một con dê chính trị, một nhà cách mạng của giờ thứ hai mươi lăm là Nguyễn Khánh, đang diễn tuồng tích rất xôm trò và khán giả đang bưng bưng hoan hô, đã đảo.

Với cái không khí ấy, người lính được học tập về ý nghĩa cách mạng.

Rồi ngày Quốc Khánh tới. Có diễn binh, có tàu bay thả khói màu. Có tàu bò chạy rầm rầm. Có gấn huy chương tùm lum. Và cũng có màn, những nàng nữ sinh, quàng vòng hoa cho các anh chiến sĩ xuất sắc. Vì đứng dưới nắng quá lâu, những nàng nữ sinh trẻ đẹp đã gấn hết màu sắc trắng, sao, hoa bưởi, mồ hôi đã thấy chảy chung quanh cổ, loang ra ở hai bên nách. Chiến sĩ thì cao, người em gái hậu phương thì thấp. Nàng đứng mình lên, chàng cúi thấp cổ xuống. Vòng hoa không có mùi... Mà vòng hoa cũng không có mặt trái, mặt phải như một tấm huy chương. Máy hình chụp lia lịa. Người con gái bên lên, khắp khiêng đi về phía sau khán đài, vì có nhiều em gầy mẹ nó cả gót guốc.

Và phụ diễn vào màn quốc khánh năm ấy, là có gấn một chục quả bích kích pháo, rơi vào đám đông khán giả đang say sưa theo dõi những bước chân oai hùng. Một ngày quốc khánh có máu và nước mắt...

Thôi, chúng ta hãy tạm quên đi Ngày Quốc Khánh hắc ẨM ấy. Cộng Sản đặt được bích kích pháo, bắn vào Đờ thành giữa ban

ngày, chúng đã đại và ngu quá rồi. Quân ta không thêm đề ý, để cho chúng nó đại và ngu, xong rồi, chúng nó mới biết là mình đại, mình ngu. Một ông lớn tuyên bố: đặt súng mà bắn vào Đờ thành thì dễ quá, lúc nào mà làm không được. Câu nói đó đã đặt người dân vào một thế báo động thường trực, lúc nào cũng "năm năm, nôm nốp như kê húp canh".

Làm thẳng dân ở cái xứ Giao Chỉ, khổ thật !..

Không hiểu sao, những điều quyết định quan trọng, người ta thường để vào đúng thời kỳ quốc khánh. Ngày Quốc Khánh tự nhiên thành một ngày hắc ẨM. Năm ngoái, cũng vào thời kỳ Quốc Khánh, nước Cờ Hoa thân mến và vĩ đại của chúng ta, bỗng dưng tuyên bố quyết định đơn phương ngưng oanh tạc toàn diện miền Bắc, và phom phom ngồi vào bàn Hội nghị Balé. Nước Giao Chỉ ta, bốn ngàn năm văn hiến, đang đà tiến bước, thắng lợi lớn trên chiến trường, ổn định vĩ đại tại hậu phương, bỗng bị một phát bước hụt, chới với, xính vính, không biết đỡ tay bám víu vào ai. Đành cứng theo, để ngồi vào bàn Hội nghị Balé vậy.

Ồi, có ai nghĩ tới nỗi thống khổ của dân Giao Chỉ hay không? Lũ ăn cướp vừa làm xong vụ Tết Mậu Thân, rồi tiếp tới vụ tấn công đợt hai. Nhà tan, cửa nát. Con chết, vợ què, chồng u đầu, xứt trán. Đám mồ *chôn tập thể tại Huế, thị trường con người*, chưa kịp rửa nát. Ấy thế mà phải ngồi chung bàn với lũ kẻ cướp để... điều đình.

Tại sao, nước Cờ Hoa vĩ đại của chúng ta lại để dành quyết định ấy, để tuyên bố và ngày Quốc khánh Giao Chỉ?... Theo như tôi nghĩ, thì các đàn anh Cờ Hoa đã cho rằng, chúng ta bận tiếp tân, bận trả lời công điện chúc mừng, tụi bụi với hàng đồng chương trình. Ở đâu, ở chỗ nào, thời gian nào của mùa Quốc Khánh cũng có những mục đớp, hít tưng bưng. Một tiếng sấm bùng lên để chúng ta không kịp bưng tai, ấy thế là kê như câu chuyện... đã rồi. Khi tấn tuồng đã xong, tấm màn đã hạ xuống, dù khán giả có vỗ tay, hay khán giả vẫn còn băng khuâng ngỡ ngàng vì đoạn kết, thì cũng đã kết thúc tấn tuồng. Nhưng hãy coi chừng, người diễn tuồng mang đi nơi khác diễn, sẽ được sự rì tai của khán giả đã thường thức, thì nhất định là khi vừa mở màn đã nhận được cả 1 thúng cà chua. Nước Thái Lan chẳng hạn. Vừa định diễn tuồng ở Thái Lan, đã được một câu mời: cút cha mày đi cho được việc.

Trở lại ngày Quốc Khánh năm nay. Rút kinh nghiệm ở năm trước, Đức Vua đã ra lệnh Khắc Khô, Công chức phải may thêm vài ba chiếc áo ba túi. Lũ công chức đã lên chức trường lão Cái Bang ba túi. Còn lũ lính thì ngơ ngác. Khắc Khô là cái gì nhỉ?... À, thế ra từ xưa tới nay, tụi mình vẫn còn sung sướng. Và sau khi đi một đường làm một phát thống kê, xem mình sung sướng ở cái khổ nào, rồi chắc vì bị ám ảnh ở chữ Khắc Khô, mấy thằng lính chúng tôi vẫn còn cảm thấy mình sung sướng. Phải, chỉ vì mình còn sung sướng nên Ngài mới kêu gọi tới việc Khắc Khô. Nếu Ngài muốn Khắc Khô, thì chúng mình phải Khắc Khô, cưỡng làm sao cho được.

Một người lính hỏi tôi:

—Anh có biết mình sung sướng hơn ai không?... Mình còn sung sướng hơn tụi lính Cộng Sản.

Tôi cãi lại:

—Mình khổ hơn tụi lính Cộng Sản là cái chắc. Mình cũng ngủ rừng ngủ bụi, cũng đi kích dêm như lính Cộng Sản. Nhưng lâu lâu, mình lại về thành phố. Nhìn thành phố thấy thiên hạ phê phôn ăn chơi rồi nghĩ tới thân xác chúng mình, những ngày bước đi trên đám sinh ngấp lút "bớt đỡ xô", mới cảm thấy thấm thía cái khổ. Còn lính Cộng Sản không biết đến thành phố, nên chúng nó cam phận rồi.

Tôi không muốn bàn luận đến cái sướng và cái khổ, vì cái nào cũng chỉ có một nghĩa tương đối. Đức Vua, ngài đã tuyên bố: hủn thất nhân tâm mà cứu được nước thì tối g^{ua} làm. Tôi cho rằng tư tưởng của ngài đã vượt quá xa tầm hiểu biết của chúng tôi. Theo như tôi, thì giữ được dân, tốt hơn là giữ được nước. Vì có dân thì đi đâu mà không lập được nước. Còn như giữ được nước, mà không có dân, thì nước ấy, chỉ là một đồng đất, một đồng đá vô tri, dù có làm tới chức người đứng đầu cả nước, cũng có khác chi một gã gác đàn, một người quan gia. Và tôi đã đi từng bước một, để đặt, để phòng.

Rồi Nhà Nước đã làm một phát thất nhân tâm thật.

Hơn một ngàn thứ hàng bị tăng thuế kiểm soát. Cái quyết định ấy cũng ban hành vào đúng mùa Quốc Khánh khắc khổ, và hắc ẨM. Tôi húc cái đầu tôi vào tường, muốn cho nó vỡ toang ra, để được mở đôi mắt trừng trừng nhìn thấy khối óc tôi bầy nhầy trong đó. Sao những người chuyên viên kinh tế xứ Gia o Chỉ lại có thể tối tăm đến thế.

Muốn có thêm tiền, chỉ còn có cách tăng thuế, thì đưa con nít nó làm cũng được, hà tất phải nhờ tới những kẻ khoa bảng. Văn biết rằng cán cân chỉ phỏ đã quá lệch, ngân sách đã quá thiếu, nhưng không còn phương kế nào nữa hay sao?... Những kẻ còn thiếu thuế cũ, sao không tịch thu tài sản, quốc hữu hóa tất cả xí nghiệp của chúng nó, có phải là đỡ khổ cho lũ dân nghèo? Đức Vua đã nói là sẽ tuyên chiến với nhà giàu. Tại sao không dám ấn định số tài sản của một người, chỉ được tới mức nào đó, còn số thặng dư sẽ thuộc về tài sản quốc gia. Còn nhiều phương cách nữa. Đất bỏ hoang của Miền Nam vẫn còn để cho cỏ mọc xanh um. Tôi đâm vào ngực vài ba cái để cho tim tôi ngừng thở vì sự lo nghĩ có phải từ trái tim ấy mà phát xuất ra không?...

Tôi không muốn đi vào chi tiết về những nhu yếu phẩm hay không phải nhu yếu phẩm. Khí trời tôi đang thờ đây, là một nhu yếu phẩm. Muốn thờ không khí tự do, tôi đã phải đóng thuế rất nặng nề, cả một cuộc đời tôi, 17 năm mặc quần áo ka ki và còn kéo dài, bền bền. Cái sắc thuế ấy có còn nhẹ hay là đã quá nặng?... Nếu thấy còn nhẹ thì hãy bắt tôi đóng thêm đi.

Ngày Quốc khánh... ời là Ngày Quốc Khánh. Mới sống có nửa đời người. Không biết rằng sang năm, sang năm nữa, còn có những gì trong mùa Quốc Khánh hay không?

NHỮNG PHẢN ỨNG QUANH VỤ TĂNG THUẾ

Thất Sừng viết thay Cửu Sừng

Nghị định tăng thuế kiểm ước của chánh phủ được tung ra như một trái bom, làm mọi người phải bàng hoàng.

Sau đây, T.S xin ghi lại những phản ứng đầu tiên.
1— Dân biểu Nguyễn trọng Nho kịch liệt chống đối biện pháp tăng thuế, vì theo báo Chính Luận thì "đồ lót của đàn bà và nho, bom, lê, các món hàng này thuế xuất tăng từ 175 đồng đánh trên một mỹ kim lên 725 đồng".

Nghị định DB Nho thấy Nho bị tăng thuế như đồ lót đàn bà, thì dọa tự thiêu. Nhưng tự thiêu bây giờ tốn gấp đôi trước kia (vì xăng tăng giá gấp đôi) nên có lẽ vụ tự thiêu bất thành.

2. Theo dõi cuộc họp báo của nghị viên Tổng Trưởng kinh tài được chiếu lại trên ti vi tối 25-10. nhiều người muốn đập tan cái tivi. Nhưng nghĩ rằng bây giờ giá tivi quá cao, nên chỉ chỉ thề, chứ không đập.

3) Nghị sĩ Phạm Nam Sách tung tin ông Tổng Kinh tế Phạm kim Ngọc dường như đã đệ đơn từ chức. Thất sừng cá là đêch có anh nào từ chức hết. Cái ghế kinh tế bỏ lăm chứ bộ đởn sao.

Thối đời, những anh đã dám từ chức, thì không bao giờ làm những điều khiến người khác phải đặt vấn đề từ chức. Còn những anh khiến người khác phải đặt vấn đề từ chức, thì khi nào lột lá chuối vào đít mà kéo, họ may mới chịu đi.

4.— Nghị sĩ Nguyễn tư Bản gọi nghị định tăng thuế là Nghị Định móc túi.

5.— Ông Tổng Trưởng tài chánh tính ra mỗi cuộc xe lam hành khách chỉ phải trả thêm có sáu các, mức tăng chưa đến 1 phần trăm, trong khi giới xe tam, từ 25-10, đã tăng gấp đôi giá mỗi cuộc xe, tức là tăng 100%. Có nhiều bà hôm trước coi ti vi, rồi hôm sau đi chợ bằng xe lam thấy tăng giá một gấp đôi, đã chửi bần quá chừng. Nhưng không hiểu chửi ai?

6.— Trong cuộc họp báo ngày 25-10, ông Tổng Tài chánh đã chửi biện pháp tăng lương và khen biện pháp tăng thuế.

Cái ông này ăn nói đến là vô ý vô tứ. Hồi tăng lương, chánh phủ do Tổng Thống lãnh đạo, bây giờ cũng do Tổng Thống lãnh đạo. Thăng dân đâu phải vật thí nghiệm mà nay làm thế này, không xong rồi mai làm thế khác?

7.— Ông Thượng Sách vốn to mồm, đã lớn tiếng nói rằng "giờ nghiêm trọng của TT Ng. văn Thiệu đã đi đến" vì nạn nhân của biện pháp tăng thuế mới là quần nhân, công chức, nông dân, lao động.

Trong khi ấy, tại Long An, Tổng thống bảo ông chỉ đánh thuế nhà giàu, chứ không đánh thuế nông dân.

8) Trong cuộc họp báo ngày 25-10, ông Tổng Kinh tế 16 lần nhắc đi nhắc lại là chỉ tăng thuế Xa xỉ phẩm, chứ không tăng thuế nhu yếu phẩm. Khi ký giả yêu cầu xác nhận xăng và dầu hỏa là xa xỉ phẩm hay nhu yếu phẩm; thì ông Tổng... chề, đêch thêm trả lời!

9. Có một ông ở gần nhà thất sừng, vợ anh ta đã từ lâu vẫn đun bằng bếp dầu hôi. Sau khi thấy 2 ông Tổng kinh tài nói rằng chỉ tăng thuế đồ xa xỉ, và thấy đun bằng dầu hôi nữa, nói rằng đó là đồ xa xỉ phẩm. Chị vợ chàng nói chẳng rằng, kẹp đầu anh chông đánh cho một trận xên thân còn mắng là đồ ngu như chó.

10.— Nghị sĩ Nguyễn văn Chức, trong phiên họp khoáng đại khẩn cấp của Thượng viện chiều 25-10, đã tuyên bố «chánh quyền đã móc túi của dân bằng một nghị định phạm pháp, làm cho nền dân chủ bị xáo trộn, mở đường cho độc tài». Ông Chức đã được Thượng Viện hoan hô nhiệt liệt.

11.— Đầu nhất là anh nhân viên trực của đài tivi Saigon. Chỉ vì Chủ tịch Thượng Viện Nguyễn văn Huyền lên đài đọc tuyên cáo nói sự chẳng đẹp cho hành pháp, mà bị cấp tốc đội đi Huế.

Bổ những thằng tham những gian thương làm chúng ông đội!

Dân Đội viết thay Sức Voi 1 kỳ

Xin báo trước để mấy thằng tham những, gian thương biết rằng Dân Đội chúng ông đông lắm chứ không phải ít ỏi đâu! Dân Đội chúng ông gồm mấy triệu quan công, cả chục triệu dân cây cuốc, búa, búa loong, may thuê viết mướn, buôn thúng bán mẹt, đập xích lô, lái tắc xi v.v... chúng ông mà đứng lên một phát là tụi bay té lăn lênh ra cả lũ!

Nhưng bây giờ ở chúng ông chưa đứng lên được, bởi vì tăng thuế, tăng giá làm chúng sắp đội đến nơi rồi! Chúng ông cần phải đội để làm đẹp lòng các ông Nhà Nước đã dày công nghiên cứu phát minh ra chính sách khắc khổ, tự lực tự cường. Và lại, ngày hôm nay có đội, chúng ông vẫn hi vọng sẽ có một ngày mai được ăn no, chứ chẳng lẽ tám biên «Ngày mai ăn quán khời trả tiền» cứ treo lủng lẳng là lủng lẳng mãi hay sao?

Tuy nhiên trong khi chờ đợi bà cả đội đến viếng nhà, chúng ông cũng cần nói toạc móng heo cho tụi bay hiểu rằng chúng ông không mù đâu, mà chúng ông đã biết tổng tông tong số dĩ chúng ông phải mang cái căn cước Dân Đội chẳng qua cũng vì tụi bay hết trơn hết trọi.

A, nói thật đấy chứ không đùa đâu đấy, chẳng tin hãy cứ dựa cột mà nghe. Này nhé:

Ông nhà nước ông ấy thiếu "béo" ông ấy cần tăng thuế sơ sơ để kiếm thêm độ 40 tỉ, nếu không thì phải dùng hấp tình Đại Pháp rút bớt nội lực của cụ «Trần H Đạo». Mà ai còn lạ gì xử dụng Hấp tình Đại pháp không khéo là để bị đảo lộn chân khí, đám tàu hỏa nhập ma lắm!

Nhưng sự thực thì nếu có thiếu bốn chục tỉ cũng là do tụi bay, gian thương tham những cấu kết, móc nối. Chúng ông nói có sách, mách có chứng chứ không phải «không vú» cho tụi bay đâu. Chỉ kể một vài thí dụ nhỏ nhỏ cũng đủ biết nhau ngay: ông Nghị Nhuận hôm

mới đây đã tố giác rằng có một số anh «bự» trốn thuế tới 1 tỉ 600 triệu. Một hãng la de gian xảo bị phạt 273 triệu nhưng cứ tình bơ không thêm đóng, và người ta cũng lơ luôn không thêm thu. Một công ty xăng khác cũng lươn lẹo trong 4 năm trời tới 4, 5 trăm triệu tiền thuế và cũng chưa biết đến ngày nào mới chịu nộp.

Đấy, mới chỉ ba vụ thôi, ông Nhà Nước đã hựt trên 2 tỉ rồi, nếu cứ thu đủ ba chục vụ như vậy thì cần gì phải mất công «tăng thu giảm chi» để cho bọn gian thương tham những càng có thêm đất dụng võ, còn bọn Dân Đội chúng ông thì lại phải đi đường ngược chiều «tăng chi giảm thu»?

Kể ra bọn gian thương tham những chúng bay hóa trang cũng khá lắm, đóng trò tài lắm, nhưng che đậy ai thì được, chứ với bọn Dân Đội chúng ông thì còn khuya mới qua mặt nổi. Chúng bay là những ai, báo chí đã nhiều lần «chiềng lạng» rồi, hôm nay chúng ông chỉ đúc kết sơ sơ cho nó vui cửa vui nhà:

— Là cả bầy cả ð những tên ma túy cần sa khắp bốn vùng giới tuyến, hoặc từ bên Lào bên Miên đem về ngay giữa Saigon.

— Là những tên buôn thịt người, cầm đầu, đỡ đầu cho hàng ngàn, hàng vạn cái si nách ba' tức là những ð mại dâm trá hình như những ð nhện nhện giăng ra xung quanh các nơi có binh sĩ Đồng Minh trú ngụ.

— Là những tên nhà thầu gian manh toa rập với những kẻ báo chủ ký ản tiền ð lươn lẹo trong những áp phe xây cất hoặc cung cấp vật liệu cho Quân đội, cho Chính phủ. Áp phe càng lớn bao nhiêu, chúng nó càng ðớp kỹ bấy nhiêu.

— Là những tên trùm gạo, trùm đường, trùm sữa được sự tiếp tay của các «nội tuyến» thỉnh thoảng lại cắt cổ đồng bào một cú ðề ướng máu mà không biết tanh.

— Là những đại công ty này đại công ty nọ sản có những «tay sai» chỉ đường cho trốn thuế, lậu thuế, và khi lâm nguy là bọn này lại sẵn sàng xả thân cứu chúa.

— Là những bọn chuyên ngân bất hợp pháp, tổ chức đưa bọn con cái nhà giàu chuẩn ra ngoại quốc ð trốn lính

Còn nhiều lắm, nhiều lắm, nhưng mà thôi không nên kể hết, kéo thuốc Nautamine sẽ tăng giá, khan hiếm, vì cả nước sẽ mắc bệnh buồn nôn kinh niên. Một tờ báo Mỹ đã phát giác cho chúng ông biết rằng bọn gian thương tham những gộc chúng bay có ð một ngàn tên ðứa nào cũng thành tỉ phú cả.

Thử hỏi tài sản bạc tỉ của chúng bay ở đâu mà ra nếu không phải là mồ hôi xương máu của chúng ông, cộng thêm với tiền ðơn viện trợ quý báu của nước bạn Cờ Hoa? tài sản chúng bay đâu phải là của ông cha chúng bay ðe ð lại? Như vậy lẽ ra lúc này đất nước lâm nguy, nhà Nước thiếu tí, chúng bay phải mở tủ sắt ra một keo mới phải, ðang này chúng bay cứ lơ tít đi, thành thử chúng ông ð đội càng ðội thêm, còn chúng bay tài sản một lại hóa thành hai, chúng bay ðá mập lại càng thêm bự.

Phải rồi, vì tham những gian thương chúng bay ghê gớm lắm. Ông phó Kỳ đang lúc hét ra lửa cũng còn phải sợ chúng bay, ông giáo Hương và ngự sử Mai thọ Truyền ðều chịu thua chúng bay hết, không ai dám ðộng ðến lông chùn chúng bay cả. Cho nên Dân Đội chúng ông ðành nuốt cấm hờn chờ ðip hỏi thăm sức khỏe chúng bay. Trong khi chờ ðợi, chúng ông hãy cứ chửi một phát cho sướng miệng:

Sư bố những thằng tham những gian thương làm che ðất nước này rách nát, làm cho chúng ông... ðội!

PHÚ ĐỀ GIAO CHI

DÂN BỊ MỐC TÚI, AI LÀ ẪN CẤP

Bob Kennedy Giao Chi Nguyễn Văn Chức vừa làm một phát tuyên bố (dĩ nhiên là bằng miệng) rất nghiêm ngẽ sau vụ hai nhà Tổng kinh và Tổng tế (kinh tế và tiền tệ) họp báo tăng thuế (Ghi chú: VTX, cơ quan truyền bá giáo lý của nhà nước định nghĩa tăng thuế là... tăng thuế giảm chi). Cứ theo Bob Kennedy Giao Chi, «dân ta hằng anh dũng, dân ta vẫn oai hùng» đã bị «móc túi» một chuyện tàn nhẫn, dã man, ác ôn còn đồ Cộng phi. Dân bị móc túi, Bob Kennedy Giao Chi nói rõ là dân Giao Chi. Nhưng những thằng móc túi, những thằng ản cấp, dân nào bím, mới tiền của dân là đũa nào, Bob Kennedy Giao Chi đã không chịu nói rõ tên tuổi, chức nghiệp.

Luật pháp xử nào cũng không dung tha những thằng móc túi. Móc túi mà bị bắt quả tang thì chỉ có đường vào Chí Hòa. Đây là nói về bọn móc túi vật, móc túi... chi tiết không gây ảnh hưởng sâu rộng và không làm ai xúc động chi sít cả. Đảng này móc túi công khai còn họp báo, liếm mép, gật gù cái đầu, cứng cứng cái mặt tự kiêu phách lối thì... chẳng việc gì cả. Danh từ hôm nay gọi là ản cấp có chính nghĩa. Hoặc huê mỹ hơn thì gọi là rớt rớt để áp dụng biện pháp thật nhân tâm... công chính. Du thần Chi thách nghị sĩ Chức nói thêm đây. Bất khả xâm phạm, thử anh dũng một tí coi coi.

PHẠM KIM NGỌC ĐÓP 5 TÊ

Lực Lượng Đại Đoàn Kết vừa tố cáo đường kim Tổng trưởng Kinh tế đóp 5 triệu để cho làm bánh Trung thu! Nếu như Lực Lượng Đại Đoàn Kết tố cáo đúng, kẻ nhất vào miệng ông Phạm Kim Ngọc năm triệu, ngoài Ba Tàu thì không còn ai cả. Và nếu như ông Ngọc đóp tuýt, Du Thần Chi nghĩ rằng, cái vụ «tặng trâu giảm chi» này, chỉ cần báo cho Chợ Lớn biết trước 48 tiếng đồng hồ là ông Phạm Kim Ngọc căng bụng. Nhưng Du Thần Chi tin rằng Lực Lượng Đại Đoàn Kết tố cáo. Nay mai, ông Phạm Kim Ngọc sẽ lời Đại Đoàn Kết ra toa, đòi một tỉ danh dự cho mà xem. Đời nào ông Ngọc ản bản ở đời. Đời nào ông Ngọc chó má thế. Dù là thứ nân tài trong hang nhậy ra, ông Phạm Kim Ngọc cuag không thể... hư thân mất nết chóng vậy.

Dù sao, ông Phạm Kim Ngọc cũng đáp bị tố cáo là đóp năm tề. Và, dù muốn bênh vực ông, Du Thần Chi vẫn cứ thấy xang nó tăng giá trước cả cuộc họp báo. Tiền sự của đũa nào cho các cây xang biết trước thế nhỉ? Tuy nhiên, thử nhân tài trong hang nhậy ra cơ. Phạm Kim Ngọc, Nguyễn Bích Huệ, ta chỉ nên thương hạ.

XUỐNG ĐƯƠNG CHỐNG TANG THUẾ

Dân biểu nuốt thể bất khả xâm phạm và cảm nhâm tượng Cham Nguyễn Ngọc Nghĩa vừa làm một cuộc «ra mắt» để vùng dậy. Nghĩa là, vị đại diện bất đắc dĩ của Huệ Cách mạng, hô hào dân biểu xuống đương chống tăng thuế! Bỏ khí. Rõ ngớ ngẩn. Xuống đương hay tuyên bố chống nhang, hay bỏ họp chỉ là hành động tiêu cực trước một sự việc đã rồi. Dờ trò ra cho nó thôi thêm ư? Rồi Việt Cộng nó thấy một trái lựu đạn. Rồi nó bỏ rập. Rồi có nhiều thằng bị tình nghi. Đời sống đã khốn nạn vì vật giá, cóc ai muốn khốn nạn thêm vì xáo trộn.

Du Thần Chi nhắc mạnh: Les jeux sont faits (ông Nguyễn Ngọc Nghĩa hiểu chứ?) Vụ này công hay lạng lẽ lãnh lương 100 ghim. Còn sửa bảy cao đờ tức, này để bọn nhà uáo nhậm nhừ. Dân chề các anh dân biểu rồi, Các anh bày trò gì, dân cũng đều tóm các anh. Phải chỉ các anh sạch sẽ, các anh nói gì dân cũng nghe, Đảng nay các anh tóm quá, các anh đừng sửa bảy chuyện đại cuộc nữa. Nhờ các anh tí. Chuyện đại cuộc các anh hãy để mặc cha dân lo lấy. Các anh cảm mom đi.

KHÔNG THỂ TRÁCH NGUYỄN CAO THẮNG

Theo sự điều tra của Du Thần Chi, quả thật Nguyễn Cao Thắng có phát lương cao một bầy dân biểu. Bầy dân biểu đày tớ của ông Nguyễn Cao Thắng cũng chẳng sung sướng gì trong sự mạng đày tớ của họ. Thói thường, có tiền mượn ma thì sẵn hay phi líp, trả hậu lại coi cái kiểu nuôi oa năm sai một cuộc... đơ tay cao hay không đơ tay hay vắng mặt thì có quyền chửi bới, xai xề. Ông Nguyễn Cao Thắng, theo sự điều tra của

Du Thần Chi, đã từng chửi bầy dân biểu đày tớ của ông là «lũ chó».

Ông Thắng có nhiều hoàn cảnh Quang Trung, ông được phép mượn đày tớ. Thịt thừa để thối nên vất cho chó ăn, đó là quyền của nhà giàu. Tại sao các đồng nghiệp của Du Thần Chi lại kích ông Nguyễn Cao Thắng, nhân vật phi thường và hiếm có của tổ quốc? Có chăng là chửi chửi cái bọn đày tớ chính trị của ông ta. Bỗng dưng bầu chúng nó làm đại diện để chúng nó làm xấu hổ dân bằng cách khom lưng, gãi gáy, gọi dạ bảo vâng trước mặt ông Nguyễn Cao Thắng chỉ vì chút thịt thối.

Du thần Chi biết có thằng dân biểu trước khi chưa là dân biểu đối đãi người ta. Đánh xì lạng 5 bò mà nó vay mượn loan xà ngẫu. Bây giờ nó đánh xì thua ăn cả trăm ngàn. Ngày nào cũng chơi xì hay mặt chược. Vay túng thì tính. Ngửa tay nhận bạc rồi dùng bạc đó chửi đơm của ông Nguyễn Cao Thắng khạc chửi vào mặt nào có việc gì, có ai thấy.

Bầy dân biểu đày tớ của ông Nguyễn Cao Thắng trong cái khối nợ, sẽ được Du Thần Chi vạch mặt từng thằng. Để cho bố mẹ chúng khỏi nhục. Du thần Chi sẽ thay tên đổi lớp cho chúng. Chính những thằng đày tớ chính trị này đã và đang làm ung thối chế độ và chính nghĩa của quần dân ta. Bạn đọc có bình lòng để Du Thần Chi «hạ» chúng không? Và đúng ý rằng ông Nguyễn Cao Thắng chỉ là thứ... Trọc phú. Trọc Phú thì toe bàn thế sự! Nếu Trọc Phú không phải là cái tội thì chúng ta chẳng nên trách ông Nguyễn Cao Thắng. Thật thối vật ra đường phải có chó ngoạm. Chó không ngoạm, bấy giờ, phú lít sẽ hỏi tội trọc phú.

Thao ôi, khi nó cưa chĩa «ca ca», vẫn còn khối thằng dân biểu quên dân để đi làm tội mọi cho trọc phú! Ban Lý Quý Chung chẳng nên ta oán cái đường kiếm Trần Hưng Đạo nữa. Chi tổ... có đơn thêm.

CỦ ĐÁ THIẾU NGOẠN MỤC CỦA ÔNG NGUYỄN CAO THẮNG

Ông Nguyễn Cao Thắng bị ông bồ cu Trần Ngọc Châu chơi xỉn vian về vụ ông cái địa mạp cho lũ đày tớ trong kỳ bầu bán vừa qua ở Hạ Viên. Ông Thắng đau quá, Bền phàn phào. Ông mới tố cáo bồ cu Trần Ngọc Châu là Cộng sản năm vùng. Bọn Con Ông vốn không ưa gì những tên như «ca lip» Trần Ngọc Châu. Bằng chứng là Con Ông đã đánh bồ cu Châu muốn ra cánh. Nhận thấy nhà trọc phú Nguyễn Cao Thắng giận quá hóa... đại nên yêu cầu ông giải thích vài điều:

— Tổ Cộng là quốc sách từ thời ông Diệm, nay vẫn còn là quốc sách. Ông Thắng là người quốc gia chống Cộng, ông biết ông Trần Ngọc Châu mần với CS từ hồi ông Châu làm tỉnh trưởng Kiến Hòa sau ông không tố cáo?

— Ông biết bồ cu Trần Ngọc Châu là CS năm vùng tại sao ông vẫn cứ liên lạc với tên CS này? (Hình như ông đã có đạo làm công tác liên lạc với Hạ viên gì đó). Tại sao ông không vận động những «dân biểu thân hữu» của ông đứng bỏ phiếu cho Trần Ngọc Châu để «hắn» được làm Tổng Tư Ký một năm và phá thối nhiều lần?

Nếu không bị Trần Ngọc Châu «cnoi» sá: vãn, ông có tố cáo Trần Ngọc Châu là Cộng Sản năm vùng không? Thưa ông Nguyễn Cao Thắng.

Ông sẽ phải uống ba viên Optalidon để trả lời Du thần Chi. Và không trả lời nói đâu. Ông thấy ông hồ chưa? Ông đã có địch thủ không ngoạn nữa. Thay vì đi ứng, ông đã đá... đá! Ông Cao Cao ngang đây to nao đó m'roi bỏ để nó đá có phải là thâm tâm và được tiếng cao cả không.

Người ta nói đũa nào đưng tới ông, không bị ông nhét bạc vào miệng cho cảm cùng bị ông dùng quyền lực bịt miệng. Kể từ số tới, Du Thần Chi sẽ đưng tới ông đều đều. Xem sao.

TRUYỆN DÀI NHAM NHỪNG

... Vậy thì Lénine, lãnh tụ đảng ản cấp đã được đời cấp cho cái bằng danh dự. Hẳn làm Chủ tịch Hội Diệt Tham Nhũng. Ngày mở tiệc ăn mừng, bọn cụ và đương kim ản cấp kéo nhau tới rất đông. Đây hãy nói về Ngọc Hành công tử, ngọc đeo bài ngà cụ Thượng Thư Bộ Kinh, tay cầm quạt lông cơ chữ Huệ Mỹ, đọc mãi mới ra là FOMOT. Ngọc Hành công tử lay thủ lãnh Lénine ba lay mà rằng:

— Bái phục, bái phục, bái phục. Kể hèn này bái phục đại huynh. Ngón vô kỹ diệu nào đưa đại huynh thoát khỏi lưới dao chém cổ tham những đề được xử dụng lưới dao đó?

DU THẦN CHI cầm tròng

Lénine cười ha ha:

— Quần hào ba phần tư là ản cấp. Ta đắc thắng chính là nhờ phiếu của bọn chúng nó bỏ cho ta. Vừa khi đó, Kim Ngọc đồng tử, khuôn mặt cứng cừng chạy tới:

— Đại huynh ơi, đại huynh ơi, tụi nó đang tố cáo em đóp 5 tề của thắng... Đồng Khánh!

Lénine vỗ cái quạt lông của Ngọc Hành công tử.

— Không sao đâu, cưng. Ta sẽ dùng hóa công đại pháp.

Muốn biết hóa công đại pháp của Lénine ra sao, đón coi kỳ sau sẽ rõ.

NGƯỜI MỪNG NHẤT NƯỚC

Người mừng nhất nước trong vụ xáo trộn kinh tế là quan thượng thư phá thai. Bởi vì, tan gia bối rối kinh tế, không ai thêm ng hí tới quan thượng thư nhà ta nữa. Ngài sẽ rãnh tay đối phó với đám phiến loạn y sĩ đoàn và kích khê quan Thái giám họ Võ. Quan Thái Giám họ Võ vừa từ Tây vực trở về, chưa hiểu ngô khoai ra sao, bèn bị độc chướng tung ra làm tối tầm mắt mũi. Nghi có nội phản, Thái giám kêu Phó thái giám lên. Phó thái giám vốn giông võ biên, huỳnh hoàng ở chỗ không người thì khiếp lắm, nhưng bị chỉ trán mưng mủ, đành thộn mặt ra, máu trở về tìm hết trời. Và ú ớ, Vậ thú (tội) làm nội phản toan hất cẳng Thái giám khi được một vì sao rụng xuống vai. Muốn biết nội vụ ra sao, chờ khi tình hình sáng sủa sẽ bàn tiếp.

GIAI PHẠM CON CHÓ

Con Ông đang chuẩn bị làm giai phạm Con Chó. Làm xong giai phạm này thì (chính khứa) sẽ biến thành chó hết trời. Dĩ nhiên, Con Ông thất nghiệp. Chẳng lẽ đi nghị luận tội của chó. Vậy giai phạm Con Chó là số báo cuối cùng của Con Ông, Ban hãy gọi bài thật... chó về cho Con Ông ngay từ hôm nay. Bài được chọn đăng sẽ có nhuận bút: bành nhất nước, Giai phạm Con Chó in khổ lớn 100 trang, trình bày ngoạn mục như... chó «yêu nhau» ấy. Giai phạm Con Chó mang chủ đề... chó! Chó hai chân và chó bốn chân, Chó ản C. và chó chệ C. Nghĩa là rất chó. Bảo đảm chó nhất nước.

VÍ BÀN

Trong hai tuần liền, dân ta phải gồng mình, lấy hết gân gầu pín, để nghe câu ví von rất ư là nặng mùi. Câu ví thử nhất phát x... từ số E Việt Nam. Một số có nhiều em nữ tiếp khí—dịch nghĩa]hotesse de l'air—kinh khinh, hỗn hào và nhiều tên ản cấp nhất thế giới. Mấy anh quân đốc cái số móc từ đầu đến đít này kẻ lẽ rằng lương bổng của mấy anh cơ ra cái thống chế gì đâu, so m lương của giám đốc các Công Ty hàng không Mèo thì còn kém xa. Các anh đưa ra coi coi số so sánh: lương giám đốc Công Ty hàng không Mèo tới 12.000 đó là một tháng trong khi lương của mấy anh trên dưới vài chục sấp.

Mẹ kiếu!! so sánh mí ai không so sánh, so với Mèo thì làm gì mà không kém. Sao không so sánh sự điều hành cơ sở, thái độ phục vụ khách hàng của E Việt Nam với các công ty hàng không Mèo?? Đã ản cấp nổi tiếng còn già mồm thách thức việc giám sát! ai chẳng biết lương căn bản của mấy anh chỉ có ba mươi ngàn đồng, nhưng các anh cộng thêm cả đồng phụ cấp do các anh về ra vào đó thì lương của các anh lên tới trăm ngàn một tháng chứ còn gì nữa??

Ở vào địa vị mấy anh, CO nghĩ mấy anh nên ngậm miệng ăn tiền thì hơn. Có mà vơ vét trong nhiệm kỳ mấy niên được đat ngôi ở chỗ béo bở đó, vơ vét và chửi miệng cho khéo cho sạch, kéo bị đời nó t ù, nó lòi ra Tòa về tội ản cấp thì đời tàn. Đừng có gãi dĩ già mồm thách thức làm gì cho thiên hạ nổi sùng. Ở cái nước non nát bết này, thằng n o ản cấp, thằng nào không, nhân dân biết chứ, mồm loa mép giải cái tao, cái lều làm sau được? Thậm chí trong dân gian đã có câu:

—Thằng vào tự nhận là không ản cấp, Cho nó vào EVit Nam khắc bết!

RÚT LẠI LỜI KHEN

Trong mấy số trước đây, CO có đưa ra vài lời hoan nghênh về giá gạo, đường, sữa xuống được chút đỉnh. Nhưng xuống không được bao lâu mà bây giờ, lên thì lên quá. CON ONG trân trọng rút lại những lời hoan nghênh cảm vừa qua và long trọng hạ 4 chữ:

Phản Đối
Không Được.

In tại nhà in Dân Nguyễn, 54 Võ Tánh Saigon
Quản nhiệm: NGUYỄN VĂN MINH